

Politica forestieră postbelică a câtorva state reprezentative în comparație cu a României-Noui

I.C. Demetrescu

Lucrarea pe care o prezentăm în cadrul rubricii Restituiri^a vine în completarea celei prezentate în numărul anterior al revistei, la aceeași secțiune^b.

Ambele lucrări au același autor – dr. ing. Ilie C. Demetrescu, cercetător la Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră, iar mai apoi și profesor la Facultatea de Silvicultură din Politehnica București. O amplă prezentare a profilului profesional al autorului a fost realizată în nota introductivă la lucrarea reprodusă în numărul anterior al revistei, așadar nu vom relua aici acest aspect. De asemenea, ambele lucrări au la bază cercetările efectuate în cadrul tezei de doctorat, susținută în anul 1932, la Universitatea din Munchen, și au fost prezentate anterior în cadrul unor conferințe.

Principala diferență între cele două lucrări este dată de faptul că în timp ce prima lucrare reprezintă un studiu asupra politicii și legislației forestiere din România în primul deceniu de după Marea Unire, lucrarea pe care v-o prezentăm mai jos este constituită un studiu în paralel a politicii forestiere a României Mari din aceeași perioadă cu „*cea a câtorva «state reprezentative», ..., mai înaintate pe treapta culturii și a civilizației, care ne servesc obișnuit ca «model» în stăruința noastră spre mai bine*”.

Elaborarea acestui studiu comparativ este justificată de către autor prin argumentul că o evaluare mai obiectivă și completă a „*sensului politicii noastre forestiere din perioada următoare războiului*” implică și o analiză a acesteia în raport cu situația existentă în alte state, mai exact în cele cu o economie și silvicultură avansate, care dau tendințele de dezvoltare a sectorului forestier.

Metoda analizei comparative este foarte mult utilizată în toate domeniile științei, aproape că nu există studiu sau cercetare care să nu ia în discuție cazuri similare sau apropiate. De regulă, în evaluarea unor produse, a unor tehnologii, a unor persoane sau comunități, a unor companii sau instituții, a unor unități teritorial-administrative, a unor situații, etc., pe lângă aprecierea cantitativă și/sau calitativă a caracteristicilor intrinseci, suntem tentați să facem o apreciere a acestora prin raportare la ceva similar sau asemănător. Această abordare este valabilă și în sectorul forestier: pădurile, silvicultura, politica forestieră a României le comparăm cu ale țărilor vecine, cu ale statelor membre ale Uniunii Europene, cu ale statelor dezvoltate, etc.

În studiul elaborat de Ilie C. Demetrescu sunt evidențiate asemănările și deosebirile existente în ceea ce privește „*liniile mari ale politicii forestiere practicate în epoca amintită de Anglia, Germania, Italia și Statele Unite ale Americii, față de aceea a României-Noui*”.

Este legitim să ne întrebăm de ce au fost alese aceste țări pentru comparație și nu altele. Spre exemplu, Franța sau Austria, de asemenea țări dezvoltate, cu o îndelungată tradiție forestieră, cu o silvicultură avansată, cu o literatură de specialitate prolifică și accesibilă autorului. În plus, ambele sunt țări din regiunea temperată a Europei, ca și țara noastră, cu un cadru fizico-geografic și de vegetație și cu păduri cu caracteristici comparabile cu ale României, cu școli de silvicultură care au avut o influență importantă asupra silviculturii românești. Autorul ne prezintă în studiu două argumente cu privire la alegerea făcută, ambele „*corecte politic*”, și anume: gradul ridicat de cultură și civilizație a acestor state, pe care le luăm adesea ca model, respectiv accesibilitatea literaturii necesare elaborării studiului. Pe de altă parte, cunoscând contextul istoric, geopolitic și socio-economic al perioadei evocate, precum și orientarea germanofilă a autorului, reflectată în unele din studiile sale, s-ar putea avansa și alte argumente pentru alegerea făcută: Anglia și SUA reprezentau vechea și noua putere globală, țările cele mai influente ale lumii, una care a dominat până în a doua jumătate a sec. al XIX-lea, iar cealaltă care își începuse hegemonia globală, nu doar pe plan politic, economic și militar, ci și în ceea ce privește educația, cercetarea, inovarea, competitivitatea, dezvoltarea; Germania și Italia apăreau ca noile modele de urmat în viziunea unei părți a elitei politice, economice și culturale a vremii – și-au revitalizat rapid economia după recenta criză economică mondială începută în SUA, în 1929, aveau ambiții declarate să devină puterile politice și economice ale Europei prin

^a Ilie C. Demetrescu, 1934. Politica forestieră postbelică a câtorva state reprezentative în comparație cu a României - Noui. Comunicare la Congresul dela Galați - Octombrie 1934. Extras din Buletinul AGIR no. 11/934. Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, Imprimeria Națională, București, 44p.

^b Demetrescu I. 2018. Politica forestieră românească în lumina legislației silvice postbelice. Bucovina Forestieră 18(2): 197-216.

adoptarea unor politici naționaliste, centraliste și totalitariste, în opoziție cu liberalismul și comunismul.

Analiza lui Ilie C. Dumitrescu cu privire la politicile forestiere de după primul război mondial ale țărilor studiate, ar putea fi rezumată astfel:

România Mare, o țară preponderent rurală, cu o economie bazată pe agricultură, deținea după Primul Război Mondial cca. 7 milioane de ha de pădure. De-a lungul istoriei, pădurea a jucat un rol important în existența și evoluția poporului român. Tot pădurea a fost cea care a asigurat stabilitatea spațiului geografic al țării și ameliorarea regimurilor factorilor de mediu. Cu toate acestea, „*pădurea n'a fost apreciată de poporul român, decât poate dintr'un fel de simțământ vag, oarecum instinctiv*”. Mai mult, începând cu ultimul deceniu al sec. al XIX-lea pădurile au fost acaparate și au început să fie „*exploatate fără milă și fără nicio regulă de către societăți de exploatare străine*”, lăsând terenul abandonat și expus diverselor forme de degradare. Astfel, suprafața pădurilor s-a restrâns drastic, într-o perioadă scurtă, iar unele din cele rămase au fost puternic degradate, „*multe din suprafețele arătate în statistică drept păduri, sunt în realitate numai un fel de rariști, cu slabă putere de producțiune lemnoasă*”. La începutul sec. XX, cerealele, petrolul și lemnul reprezentau principalele produse de export ale României. Exportul masiv de lemn „*nu se datorează atât creșterii normale a pădurilor, pe care noi silvicultorii o vedem ca un izvor permanent de producțiune, ci în primul rând a măcinării rezervelor lemnoase conținute în păduri virgine ale Carpaților; cât și a defrișărilor imense de păduri practice neîncetate, dar mai ales dela războiul încoace*”. La această realitate se adăugau și alte probleme ale sectorului forestier, cum ar fi de exemplu: tradiția forestieră limitată, administrația silvică aflată la început de drum, decapitalizarea sectorului forestier din cauza războiului și a migrării capitalului către alte sectoare mai profitabile; modul în care au fost efectuate exproprierile și împrăștiarile cu prilejul legilor agrare; suprareglementarea sectorului forestier, uneori prin emiteria unor legi cu prevederi contradictorii; reformarea continuă a cadrului legislativ și instituțional al sectorului, fără ca implementarea legilor să fie realizată complet și să fie evaluate rezultatele (prezentate pe larg de autor în lucrarea „*Politica forestieră românească în lumina legislației silvice postbelice*”, reprodusă în numărul precedent al revistei).

În acest context, în perioada de după Marea Unire „*s'a manifestat la noi cea mai activă viață publică forestieră din viața noastră de Stat. Lucrul se explică pe deoparte prin amploarea pe care a luat-o în această vreme «intervenționismul de Stat» în toate domeniile vieții publice, și pe de alta prin recunoașterea importanței acestei ramuri a economiei naționale*”. A fost promovată o legislație unitară, care „*a depășit pe cele ale provinciilor istorice românești*”, care a avut ca obiective principale: „*menținerea stării actuale de împădurire și — după împrejurări și natura proprietății — introducerea unui mod de gospodărie care să asigure pe cât posibil și interesele economiei naționale în ceea ce privește nevoile în lemn*”. Cele mai importante realizări în domeniul legiferării forestiere ale acestei perioade au fost: i) extinderea Codului silvic al vechiului Regat, începând din 1923, asupra tuturor provinciilor; ii) desființarea legilor moștenite și promulgarea unei legislații forestiere secundare noi, unitare; iii) înființarea Casei Autonome a Pădurilor Statului, pentru gospodărirea pădurilor aflate în proprietatea Statului; iv) înființarea Administrației Regimului Silvic, cu rol de control și coordonare a gospodăririi pădurilor comunale și composorale; v) înființarea Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră; vi) încadrarea învățământului superior silvic la Politehnica București; vii) organizarea învățământului silvic la toate gradele: superior, mediu, inferior; viii) organizarea corpului silvic. Din păcate, lucrurile pozitive înregistrate în politica forestieră au fost parțial anihilate de politica socială, materializată prin modul de realizare a reformei agrare și prin legea pentru satisfacerea trebuințelor normale de lemn de foc.

Anglia, deși o țară veche și bogată, cu o industrie dezvoltată și o populație numeroasă, avea o tradiție și experiență limitată în domeniul forestier. Avea o suprafață redusă a pădurilor, sub 5% din teritoriul național, ca urmare a defrișării și transformării pădurilor în pășuni, care asigurau producția de carne, lapte, lână, respectiv o rentă a solului mult mai ridicată decât cea asigurată de producția de lemn. Lemnul necesar provenea din import în cvasitotalitate. Peste 97% din păduri erau particulare, iar rolul statului în sectorul forestier era minimal – de ex. degrevări fiscale, stabilirea condițiilor de succesiune asupra pădurilor pentru menținerea compactă a proprietății forestiere, subvenționarea menținerii vegetației forestiere, finanțarea plantațiilor forestiere, etc. După Primul Război Mondial, Anglia promovează o politică forestieră amplă: înființează autoritatea de stat pentru păduri – „*Forestry Comission*”, adoptă un ambițios program de împăduriri, dezvoltă învățământul silvic de grad mediu și superior și cercetarea silvică, promovează „*o politică forestieră și a lemnului cât mai unitară în cadrul întregului imperiu britanic*”, păstrând totuși un intervenționism moderat în economia forestieră.

Germania, deși aflată într-o situație economică și socială grea după pierderea războiului, nu și-a pus pădurile la mezat pentru a se redresa. Dimpotrivă, suprafața pădurilor a crescut ușor și constant în primele 3 decenii ale sec. XX. Națiune cu îndelungată tradiție și educație forestieră - pentru cetățeanul german pădurea este un bun comun, care aduce beneficii întregii societăți - „*poporul german apreciază pădurea nu numai din punct de vedere financiar sau al folosului ce îl poate prezenta pentru proprietarul său vremelnic, ci și cu privire al influențelor sale binefăcătoare («Wohlfahrtswirkungen») atât de multiple*”. Fiind o țară federală, în mod tradițional politica și administrația silvică sunt stabilite la nivelul landurilor componente, care au o anumită libertate de a le adapta la specificul pădurilor și la propria lor viziune de dezvoltare a sectorului. În încercarea continuă de a găsi soluțiile pentru depășirea dificultăților cauzate de pierderea războiului, pe fondul eșecurilor înregistrate de diversele formațiuni politice care au guvernat țara, în ianuarie 1933 se instaurează un guvern național – socialist, care schimbă din temelii edificiul politicii germane, inclusiv cu privire la economia forestieră. În opinia autorului, național-socialiștii promovează o politică forestieră favorabilă pădurilor și economiei forestiere, în opoziție cu liberalismul. Încă din primul an de guvernare înființează „*o instituție*

centrală și independentă: Reichsforstamt-ul”, responsabilă pentru gestionarea pădurilor de stat. De asemenea, adoptă o lege forestieră generală care reglementează gestionarea pădurilor particulare, prin care sunt impuse restricții cu privire la suprafața maximă a parchetelor de exploatare, la vârsta minimă a exploatabilității, se instituie un ambițios program de împădurire a terenurilor degradate, se subvenționează lucrările menite să ridice valoarea pădurii - amenajarea, realizarea lucrărilor de îngrijire, construirea de drumuri forestiere, etc., sunt reduse sarcinile fiscale. Istoria urma să infirme parțial entuziasmul și susținerile autorului în ceea ce privește rolul benefic asupra pădurilor și a economiei forestiere a politicii forestiere a național-socialiștilor, după cel de-al doilea război mondial unele prevederi revenind la abordarea anterioară venirii acestora la guvernare.

Italia, țară mediteraneană și predominant muntoasă, cu păduri insuficiente și în mare parte degradate, cu teren accidentat și expus la diverse forme de eroziune, nu a tratat întotdeauna pădurile cu respect în îndelungata ei istorie. Pădurea a rămas doar pe terenurile cele mai sărace și greu accesibile, iar pășunatul din timpuri străvechi i-a afectat atât vigoarea, productivitatea, cât și capacitatea protectivă. După Primul Război Mondial, preluarea puterii de către regimul fascist aduce o schimbare și în ceea ce privește politica forestieră, care „*s-a manifestat pe trei planuri: al reglementării legislației a economiei forestiere, al promovării acestei economii prin intervenționismul constructiv al Statului și în sfârșit, al propagandei*”. Legislația forestieră anterioară, prin care s-a reglementat regimul silvic („*vincolo forestale*”) pentru „*protecția pădurilor din regiunea munților înalți în vederea preîntâmpinării torenților*”, este amendată. Regimul silvic este extins pe lângă păduri și la terenurile degradate, se impune obligativitatea existenței unui plan economic pentru gestionarea pădurii, obligativitatea aprobării tăierilor de către autoritatea silvică, interdicția pășunării caprelor în pădure. Se înființează serviciul forestier militarizat („*milizia forestale*”), se stabilește cadrul legal și instituțional pentru realizarea statisticilor forestiere și a cadastrului forestier. Se instituie un program de împădurire a terenurilor degradate sau defrișate, de achiziționare de păduri de către stat, mai ales pentru rațiuni de protecție, sanitare, sociale și estetice, și înființarea de arii protejate. Pe linia comunicării, se desfășoară o amplă campanie de educare a populației cu privire la rolul și importanța pădurii și a reconstrucției ecologice a terenurilor degradate prin împădurire.

Statele Unite ale Americii, exponente ale Lumii Noi, erau posesoarele unor rezerve forestiere impresionante, reprezentate în mare parte de păduri virgine, aflate în proprietatea particulară a unor persoane fizice sau mari trusturi. Începând cu a doua jumătate a sec. al XIX-lea, odată ce economia a luat avânt, pădurile au fost supuse unei exploatare masive, prin tăieri rase pe suprafețe întinse, într-o manieră barbară, terenurile goale fiind abandonate, fără nicio măsură de reîmpădurire („*exploatarea pădurilor americane se aseamănă cu aceea a unei mine, care odată epuizată este lăsată în părăsire*”). Într-o țară în care predomină proprietatea particulară asupra pădurilor și în care intervenționismul statului peste drepturile proprietarului era redus, pentru a salva unele zone forestiere de lăcomia întreprinzătorilor, în a doua jumătate a sec. al XIX-lea a fost înființat un serviciu forestier pe lângă Ministerul Agriculturii, care a stat la baza dezvoltării ulterioare a administrației forestiere americane. De asemenea, au fost constituite „*păduri naționale*” și „*păduri de stat*” prin achiziționarea de către statul federal sau de către statele componente și municipalități a unor întinse suprafețe de păduri particulare. Aceste păduri au stat la baza constituirii primelor parcuri naționale americane, atât de faimoase în întreaga lume. În mai puțin de 20 de ani, între 1897 și 1916, au fost achiziționate aproape 70 milioane de hectare de pădure, reprezentând cca. 28% din pădurile americane. Unul dintre cei mai mari susținători ai acestui demers a fost președintele Theodore Roosevelt Jr., cunoscut naturalist și conservacionist încă dinainte de a alege cariera politică. Ajuns președinte al SUA, a făcut o prioritate a politicii sale din protejarea resurselor naturale ale Americii. După Primul Război Mondial, a crescut intervenționismul autorităților publice în economia forestieră americană, mai ales în sensul acordării de subvenții pentru organizarea managementului pădurilor, a combaterii incendiilor, a împăduririi terenurilor și a combaterii torenților. De asemenea, s-a dezvoltat învățământul, cercetarea și inovarea în domeniul forestier.

Concluziile reținute de autor în urma analizei sunt următoarele: i) „*inconsecvența, lipsa de logică în comportarea Statului Român față de păduri și de economia forestieră, în perioada postbelică*”. Concret, pe de o parte s-a făcut un salt remarcabil în crearea cadrului legislativ și instituțional care să asigure funcționarea adecvată a economiei forestiere. Pe de altă parte, politica forestieră favorabilă pădurii a fost grav afectată de politica socială, în principal de modul de aplicare a reformei agrare, și de incapacitatea/ inconsecvența Statului de a aplica legile emise; ii) în timp ce în România grija față de pădure este încă la un nivel foarte scăzut și continuă procesul de degradare a acesteia început în perioada antebelică, țările dezvoltate analizate își tratează pădurea cu respect, adoptând instrumente legale și financiare care să stimuleze dezvoltarea patrimoniului forestier: de ex. elaborarea de planuri de management, împădurirea terenurilor degradate, achiziționarea de păduri de către stat, protejarea pădurilor, construirea de drumuri forestiere, administrarea de către stat a anumitor păduri particulare, acordarea de asistență tehnică de specialitate, acordarea de facilități fiscale, etc.; iii) statele dezvoltate adoptă o politică forestieră intervenționistă/ autarhică, dată fiind importanța serviciilor pe care acestea le oferă societății, de la interzicerea defrișării pădurii, restrângerea aproape totală a posibilității de înstrăinare a pădurii de către proprietari, cu acordarea dreptului de preemțiune a statului, interzicerea divizării proprietății, realizarea controlului din partea statului prin propriile structuri, până la exproprierea pădurii în favoarea statului în cazurile în care sunt încălcate anumite reglementări în domeniu; iv) întârzierea României în abandonarea sau corectarea unor prevederi păguboase față de pădure ale politicii forestiere și neadoptarea unor benefice păduri „*constitue pierderi incalculabile pentru economia națională și un atentat la interesele generațiilor viitoare*”.

Pornind de la lectura lucrării pe care v-o prezentăm în continuare, am putea imagina o paralelă între politica forestieră

de după Primul Război Mondial și cea de azi a României. Analiza unor indicatori cum ar fi: calitatea legislației forestiere și evaluarea impactului aplicării legilor asupra sectorului forestier, profesionalismul instituțiilor din domeniu, aplicarea legilor fondului funciar, structura și atomizarea proprietății forestiere, suprafața pădurilor, structura pădurilor, suprafața de terenuri degradate împădurite, modul de exploatare al pădurilor, suprafața pădurilor achiziționate de stat pentru protecție, etc., ne dau o imagine a evoluției sectorului forestier românesc în ultimul secol, ca efect al politicilor forestiere adoptate. Am putea extinde analiza și la alți indicatori: învățământul forestier de toate gradele, cercetarea forestieră, amenajarea pădurilor, educația forestieră și atitudinea față de pădure a proprietarilor de păduri și a cetățenilor, cadastrul forestier, statistica forestieră. Rezultatele s-ar putea să nu fie tocmai favorabile pădurii și celor care se îngrijesc de destinul acesteia.

Am putea imagina, de asemenea, și alte comparații, de exemplu: între obiectivele politicii forestiere ale României Mari de după Marea Unire și cele de după 1989 sau de după ce România a devenit stat membru al Uniunii Europene; între politica forestieră a României și cele ale altor țări membre.

Concluziile acestor potențiale studii, ca și cele ale studiului elaborat de Ilie. C. Demetrescu, s-ar putea să nu fie în avantajul pădurii românești.

Iovu-Adrian Biriș

Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară București

Introducere

Cunoștințele noastre capătă sens tocmai prin relativitatea lor, prin raportul lor de situare față de altele. Pentru a aprecia mai complet sensul politicii noastre forestiere din perioada următoare războiului, pentru a-i da mai mult relief, vom încerca în studiul de față a o pune în paralelă cu cea a câtorva «state reprezentative». Am strâns în această grupă câteva state mai înaintate pe treapta culturii și a civilizației, care ne servesc obișnuit ca «model» în străduința noastră spre mai bine. Nu puțin ne-a determinat în alegerea respectivă, accesibilitatea literaturilor necesare. Materialul documentar ce ne-a stat la îndemână, ne îngăduie să caracterizăm pe scurt liniile mari ale politicii forestiere practicate în epoca amintită, de Anglia, Germania, Italia și Statele-Unite ale Americii, față de aceea a României-Noui.

Considerațiunile care pot justifica o politică de promovare a economiei forestiere și de apărare a pădurilor sunt de foarte diverse naturi. Pe lângă producțiunea lemnoasă și altor materii prime zise forestiere, pădurea mai poate îndeplini numai prin simpla sa existență o întreagă serie de funcțiuni ameliorante ale mediului înconjurător. Dintre acestea menționăm: consolidarea terenurilor așezate în pantă și a solurilor prin natura lor mobile (nisipurile sburătoare, loessurile fine de stepă, etc.); regularizarea — în oarecare măsură — a regimului apelor curgătoare; ameliorarea

condițiilor climaterice prin atenuarea extremelor de temperatură, umiditate, vânt, etc.; ameliorarea condițiilor sanitare. Nu arareori pot fi luate în considerațiune, efectele de ordin estetic, pe care acest impresionant monument al naturii, care este pădurea, le poate produce asupra omului. După împrejurări, una sau mai multe din aceste considerațiuni pot fi determinante pentru luarea de măsuri de protecție a pădurii dintr'o regiune oarecare.

ROMÂNIA

Însemnătatea pădurilor pentru șara noastră capătă un sens cu totul special. Caracterul prin excelență agricol și de tehnică rudimentară al economiei românești, abundența pădurilor și lipsa altor materiale prime, au făcut ca pe aceste meleaguri să se desvolte o civilizație a lemnului. Proporțiunea în care acest material intră în compozițiunea majorității construcțiunilor, în confecționarea uneltelor și a diverselor obiecte, cât și măsura întrebuințării sale drept combustibil, este excepțional de ridicată. *Ce-ar putea deveni satele noastre fără lemn?* Creșterea vitelor, așa cum se practică azi la noi, n'ar fi posibilă în mare măsură fără sprijinul pădurii, cel puțin în vremurile de criză, cum sunt inundațiile și seceta. Populațiunea satelor își găsește încă oarecare parte din alimentele sale în pădure (vânat, ciuperci, fructe, etc.). Sub raportul bunelor sale influențe, pădurea capătă în condițiunile românești poate o și mai mare importanță.

Orograficește pământul românesc se prezintă ca foarte accidentat în cea mai mare parte a țării, cu pante mari pe distanțe scurte. Râpile, surpăturile și torenții din regiunea deluroasă și muntoasă, care nu întârzie a se ivi după isgonirea acoperișului păduros, sunt o probă evidentă. În unele părți ale Câmpiei românești se găsesc soluri mobile, cum sunt nisipurile sburătoare din sudul Olteniei, a căror fixare și punere în valoare n'ar fi posibilă fără împădurire. Aci avem un admirabil exemplu de acțiune binefăcătoare a pădurii. Așezarea geografică a Țării noastre în raport și cu marile mase de apă, cât și forma pământului său, fac ca să avem un climat continental excesiv, în multe privințe defavorabil producției agricole mai ales, care constituie baza economiei noastre naționale. Singurul mijloc de a ameliora aceste condițiuni este păstrarea stării împădurite într'o proporție și distribuție convenabilă pe suprafața țării. Forma accidentată a pământului nostru, unită cu climatul excesiv continental și în special cu repartiția neregulată în timp a precipitațiilor apoase, fac ca regimul de scurgere al apelor noastre să prezinte variațiuni extraordinar de mari. Sunt în deobște cunoscute viiturile și inundațiile catastrofale pe care râurile noastre ni le servesc cu oarecare regularitate mai în fiecare primăvară sau început de vară, urmate de secarea aproape totală a multora dintre râurile mai mici către sfârșitul verii. Inconveniente ce rezultă din această stare de lucruri sunt ușor de înțeles. Studiile întreprinse în Elveția și în ultimul timp în America, au dovedit că tocmai sub acest raport, se pot aștepta dela starea împădurită, serioase ameliorări ale extremelor. Din punct de vedere sanitar și estetic, pădurea n'a fost apreciată de poporul român, decât poate dintr'un fel de simțământ vag, oarecum instinctiv. În ultimul timp, se pare că lucrurile trec din ce în ce mai pronunțat pe planul raționalului. O destul de viguroasă mișcare de evadare spre pădurea reconfortată, fizicește și sufletește, se remarcă în sânul populației orășenești.

Condițiunile naturale de vegetație forestieră din cuprinsul hotarelor României-Noui, sunt

foarte diverse. Ele variază între două minime: unul constituit de insulele de stepă alpină de pe coama Carpaților, celălalt de stepă propriu zisă sau caldă, — în sudul, sudeștul și marginea vestică a țării și apoi centrul Platoului transilvan. Optimul acestor condițiuni se realizează între regiunea munților mijlocii și a colinelor mijlocii. După unele aprecieri¹⁾, circa 70% din suprafața pământului românesc ar fi fost acoperită la origină cu pădure. Nevoile crescânde de terenuri agricole și pentru pășune ale unei populațiuni și economii în continuă dezvoltare, au făcut ca pădurea să fie împinsă din ce în ce mai puternic în spre locurile cele mai puțin convenabile celorlalte culturi.

Statistica forestieră ne arată că în 1928, numai 6.448.475 ha erau acoperite cu păduri, ceea ce reprezintă abia 22% procent împădurire din suprafața teritorială a țării. Dar chiar asupra acestor cifre trebuie să facem rezerve. Multe din suprafețele arătate în statistică drept păduri, sunt în realitate numai un fel de rariști, cu slabă putere de producțiune lemnoasă.

Ținând seamă de condițiunile oro-hidrografice și climaterice ale țării noastre, de cele naturale ale vegetației forestiere și de intensitatea culturii pădurilor noastre, cât și de nevoile de produse forestiere, în special de materiale lemnoase ale economiei noastre naționale, putem spune cu tot simțământul de responsabilitate al afirmației, că suntem o țară subîmpădurită, din toate punctele de vedere.

Faptul că în ultimele patru decenii am fost socotiți între țările – prin excelență – exportatoare de lemn, nu este o probă că suntem într'adevăr și bogați în păduri! Marele nostru export de lemn nu se datorează atât creșterii normale a pădurilor, pe care noi silvicultorii o vedem ca un izvor permanent de producțiune, ci în primul rând a măcinării rezervelor lemnoase conținute în păduri virgine ale Carpaților, cât și a defrișărilor imense de păduri practicate neîncetat, dar mai ales dela războiul încoace. Credem că nu exagerăm atunci când afirmăm că România virtual a încetat de a mai fi o țară de export în materie de lemn. Miile de vagoane

¹⁾ Sburan (15), pag.10.

de lemn, de cherestea în special, ce mai trec încă granițele, sunt ultimele spasaturi ale unei stări profund anormale din punctul de vedere al continuității producției lemnoase.

Pentru noi ca specialiști, nu mai este un secret epuizarea continuă a puterii de producție a domeniului nostru forestier. Pe de altă parte, creșterea robustă a populației noastre – circa un sfert de milion de suflete mai mult își cere anual dreptul de viață; ameliorarea stării materiale generale, ce nu va întârzia să se producă în urma prefacerilor politico-economice din ultimele două decenii; dezvoltarea rapidă a industriei lasă să se întrevadă în mod cert o ridicare progresivă a consumului intern de materiale lemnoase. Înlocuirea lemnului în unele întrebuițări prin alte materiale de construcție, combustibil, etc., nu va putea în niciun caz contrabalansa creșterile de cerere a sa în anumite domenii de întrebuițare (construcții, mobilă rurală, hârtie și celuloză, lemn de foc, etc.). Lucrul se verifică de altfel și în alte țări. După toate probabilitățile, în 10 - 15 ani, vom ajunge să importăm chiar unele feluri de lemn (cherestea de rășinoase, lemn de hârtie, stejar de lucru) sub formă brută sau fabricată.

Considerând importanța și frecvența actelor de politică forestieră, săvârșite în perioada postbelică, în raport cu spațiul de timp respectiv, se poate spune că în această vreme s'a manifestat la noi cea mai activă politică forestieră din viața noastră de Stat. Lucrul se explică pe deoparte prin amploarea pe care a luat-o în această vreme «intervenționismul de Stat» în toate domeniile vieții publice, și pe de alta prin recunoașterea importanței acestei ramuri a economiei naționale.

Legiferarea forestieră reprezintă cel mai important capitol al acestei activități de politică forestieră. Următor unor comandamente mai înalte de politică de Stat, una dintre caracteristicile legislației noastre forestiere a fost tendința sa de unificare pentru întreg teritoriul României-Noui. În afara extinderii din 1923 a Codului silvic al vechiului Regat asupra nouilor provincii, cu desființarea legilor moștenite, s'au mai promulgat alte câteva legi forestiere unitare.

O altă caracteristică esențială a sa este tendința de amplificare și dezvoltare a dispozițiunilor. Cu oarecari excepții de ordin secundar, se poate spune că legislația actuală a României-Noui a depășit pe cele ale provinciilor istorice românești. Chiar legislația cuprinzătoare a Bucovinei a rămas cu ceva în urmă, în afară de câteva excepții fără importanță. Legiuitorul român a ținut cu îndârjire ca cuceririle de pe terenul legislației forestiere ale provinciilor unite să nu fie pierdute. Obiectivele acestei legislații sunt: menținerea stării actuale de împădurire și — după împrejurări și natura proprietății — introducerea unui mod de gospodărie care să asigure pe cât posibil și interesele economiei naționale în ceea ce privește nevoile în lemn. Excepțiunile la principiul menținerii pădurilor actuale sunt limitate și perfect reglementate. Ceva mai mult, legea din 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate, face posibilă împădurirea chiar a terenurilor goale atunci când interesul public o cere. Dreptul de liberă dispoziție al proprietarului de pădure este îngădit în foarte mare măsură, cum în puține State europene se întâmplă. Împrejurările de improvizatie, cât și spiritul de intervenționism al Statului, în care a luat naștere legislația forestieră din urma războiului, au făcut ca aceasta să sufere de oarecare lipsă de unitate în factura sa. Multe dispozițiuni sunt inutile de aspre, unori chiar șicanatoare.

Paralel cu opera de adaptare a legislației forestiere la noile condițiuni politice și economice ale Țării, s'a efectuat și reorganizarea radicală a administrației silvice. Și în acest caz distingem: *o tendință de unificare și o alta de amplificare și perfecționare*. Aceasta a culminat cu specializarea a două administrații forestiere distincte, din 1930: cea pentru gospodărirea pădurilor Statului («Casa Autonomă a Pădurilor Statului») și cea de control și poliție silvică («Administrația Regimului Silvic»). Aceasta din urmă mai are îndatorirea de a gospodări pădurile comunale și posesorate din Ardeal și parte din Bucovina, cât și de a efectua lucrările tehnice de împădurire și fixare a terenurilor torențiale, etc. Multe țări europene, cu

o mai veche tradiție forestieră și cu un destul de intens control asupra pădurilor altor proprietari decât Statul, nu și-au putut permite «luxul» unei asemenea reforme.

În afara încercărilor de reglementare prin ajutorul legilor zise de poliție silvică, adică pe cale de coerciție, s'a luat o întreagă serie de măsuri menite să creeze condițiuni cât mai prielnice pentru cultura pădurilor și de dezvoltare a economiei forestiere.

Administrația pădurilor Statului, începând în special cu anul 1923, a reluat, susținut și în măsură crescândă, opera de împădurire și reîmpădurire de pe domeniile sale și a stimulat-o vîguros în ceea ce privește pădurile altor proprietari. Dela suprafața de 2385 ha de plantațiuni de tot felul, însămânțări și lucrări de completări, cât se poate atinge în 1913 în pădurile Statului, s'a ajuns să se planteze în ultimul timp până la 15.000 ha în pădurile Statului și «câteva mii de ha în restul pădurilor țării». În unele ocoale silvice ale Statului s'a ajuns la cifre impresionante. Astfel, ocolul silvie Slobozia din regiunea de antestepă a câmpiei române sud-estice, a putut împăduri 5—600 ha anual, iar ocolul Sibiu din regiunea muntoasă, 900 ha. Datorită legii din 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate, s'a ajuns a se pune anual în valoare, «cu tendință de creștere», peste 1500 ha terenuri degradate. Opera de reîmpădurire a restanțelor din exploatarea anterioară fiind pe sfârșite, punctul de greutate al preocupărilor administrației în acest domeniu se pune pe regenerarea naturală și pe îngrijirea arboretelor. Anual se împart gratuit câteva milioane de puiți diversilor amatori pentru efectuări de plantațiuni. Pepinierele din pădurile Statului, din cele administrate de Stat și cele întreținute de Regimul silvic, afară de cele particulare, au atins o producție anuală de cca. 200 milioane puiți de diferite esențe, apți de plantat. Semințele, care înainte de războiu se aduceau în cea mai mare parte din străinătate, se recoltează astăzi în țară cu zecile de vagoane din pădurile noastre, încât se pot chiar exporta.

Avantajele de ordin economic, dar mai ales cultural, ce decurg din acest fapt, nu pot fi îndeajuns prețuite²⁾.

Una dintre căile cele mai radicale și eficace de care Statul poate uza întru atingerea obiectivelor sale pe tărîmul forestier este trecerea pădurilor în proprietatea sa. Înainte de războiu, se reușise a se achiziționa în răstimp de 5 ani de aplicare a «Legii pentru înființarea Casei Pădurilor», o suprafață de cca. 49.000 ha. După războiu, cumpărarea de păduri a fost aproape complet sistată din cauza nesiguranței creată de exproprierile de păduri pentru constituiri de păduri și pășuni comunale. Legile agrare și anexe au făcut ca suprafețe însemnate de păduri, unele să intre în proprietatea Statului, iar altele să fie expropriate pentru constituirea de păduri comunale sau de pășuni comunale. Astfel, legea agrară pentru Basarabia a făcut ca, cca. 200.000 ha din pădurile diversilor proprietari, alții decât țărani și razeșii, să treacă în proprietatea Statului. De asemenea 28.848 ha păduri expropriate dela absenteiști, etc., pe baza legilor agrare, în celelalte provincii, au intrat până la 1 Ianuarie 1930 în domeniul forestier al Statului. Pe de altă parte, numai până la 1 Ianuarie 1929, se expropriează pentru crearea de pășuni comunale peste 290.000 ha de păduri și poieni din acest domeniu. Aceste ultime modificări ale domeniului forestier al Statului nu pot fi însă caracterizate ca măsuri de ordin politic forestier. Ele au rezultat în mod implicit din politica social-economică practică prin reforma agrară. De acest lucru se va vorbi mai jos.

Învățământul silvic a fost perfecționat și amplificat mult peste ceea ce era în România-mică. Vechea școală superioară de silvicultură dela Brănești, mutată imediat după războiu pe lângă Universitatea din București, a fost transformată în 1923 ca secțiune a Școlii Politehnice din București. Câștigul încercat de Corpul silvic, din această transformare, în special sub raportul prestigiului, este incontestabil. Fonduri bănești, acordate cu largheță, au permis înzestrarea secției forestiere cu un foarte bogat

²⁾Datele privitoare la acest pasaj le-am împrumutat dela Rădulescu M., Ing. (13).

material didactic. Numărul studenților dintr' o promoție a crescut, dela 10 - 15 cât era în mediu înainte de războiu, la peste 70 în primul an de după războiu, pentru ca apoi să scadă încet la 30 în 1927. În perioada postbelică avem de înregistrat o inovație în materie: un învățământ mediu între cel superior și inferior. Școala medie de silvicultură din Timișoara (*Casa Verde*), moștenită dela unguri, a fost menținută și sub regimul românesc.

Către sfârșitul anului trecut a putut lua ființă, deși nu pe bază de lege, mult așteptatul «Institut de Cercetări și Experimentație forestieră». S'a împlinit astfel un vechiu deziderat al silviculturii române. Menirea acestuia va fi, în primul rând, de a face accesibile specialiștilor noștri și în genere tuturor celor ce activează în cultura silvică, cunoștințele certe forestiere adaptate la condițiunile noastre naturale și economice. Un al doilea stadiu în evoluția sa va fi crearea unei tradiții de cercetare științifică pe terenul forestier, și prin aceasta, — colaborarea la promovarea științei respective universale.

Exercitarea profesiei specialiștilor silvici de toate gradele a fost reglementată în oarecare măsură pe baza «Legii de organizare a corpului silvic» din 1923. Aceasta reprezintă un real progres față de trecut.

Măsurile de politică a lemnului vor fi luate în considerare aici numai întru cât au resfrângerii asupra economiei forestiere. Înainte de războiu, măsurile de acest fel au fost foarte neînsemnate. După războiu, distingem o mai activă intervenție a Statului și în acest domeniu, totuși dispartă și accidentală. Reducerea tarifelor de transport al lemnului pe calea ferată a fost una dintre cele mai uzitate măsuri. Ea a privit mai cu seamă lemnul de foc și a avut caracter «sezonier». Considerațiunile care au determinat asemenea măsuri au fost exclusiv de ordin general economic și social. Economia forestieră a profitat totuși indirect din aceasta prin stimularea cumpărăturilor. În politica vamală găsim de asemenea un oarecare tratament special protecționist pentru lemn. Esențele forestiere rare la noi (nucul, stejarul de lucru, etc.) au fost lovite de mari taxe de export până la prohibirea

acestuia. Dar în general chiar exportul lemnului a fost grevat de mari taxe și de alte dificultăți de ordin formal în perioada postbelică. Consumul intern a fost astfel avantajat: economia forestieră însă dezavantajată! În ultimii ani ai crizei, sub zodia autarchiei și a contingentărilor, Statul român a desfășurat, alături de celelalte state din basinul Dunărean, o vie activitate pentru reglementarea cererii și ofertei în comerțul european al lemnului.

Dar pe lângă politica forestieră favorabilă schițată mai sus, s'a practicat în România-Nouă și o anumită politică social-economică, ale cărei efecte asupra economiei forestiere pot fi socotite pur și simplu dezastruoase. Este vorba despre politica de ridicare a clasei țărănești prin «reforma agrară».

Felul cum a fost aplicată această reformă, a adus în primul rând o gravă sdruncinare a ideii de proprietate. Cultura forestieră, care presupune termene lungi de producțiune, deci înainte de toate siguranță desăvârșită, nu se putea să nu resimtă efectele nefavorabile ale acestei stări de lucruri.

Sub regimul mării proprietăți agricole, pădurea se bucura de o situație favorabilă în cadrul exploatațiunii respective. În primul rând ocupă aici suprafețe relativ întinse, condiție esențială pentru o cultură forestieră convenabilă. Proprietarul mare păstra pădurea de multe ori și pentru alte considerațiuni (ocazia de practică a vânătorii, prestigiu, pasiunea de frumos, etc.) decât cele de imediată rentabilitate, sau de acoperire a nevoilor în lemn ale exploatațiunii sale. Pe lângă mijloace bănești, acesta posedă în general și cunoștințele de cultură necesare, sau își putea permite luxul de a ține un specialist calificat. Condițiunile respective își găsesc realizarea în mod optimal în cazul proprietății fidei-comise (Transilvania și Bucovina). Prin exproprierea terenurilor agricole și desființarea instituției fidei-comise s'a distrus acest tot economic, armonios încheat, care era exploatațiunea agricolă mare. Pădurea, instalațiunile diverse și alte anexe au fost mai mult sau mai puțin nimicite economiceste. Pădurile, rămase în vânt, n'au mai putut fi în general păstrate

sub forma inițială. Ele au fost fie exploatare rapid, fie divizate și vândute la țărani. Sub noul regim, micile petecute de pădure, dacă nu sunt defrișate dintr'odată, ajung în cele din urmă tot aci, printr'o mai mult sau mai puțin lentă obosire a puterii de vegetație lemnoasă (pășunat și tăieri neregulate, etc.). Cultura pădurii cere cunoștințe fine, un mare simț de prevedere, un înalt sentiment de responsabilitate față de generațiile următoare și o mare răbdare și chibzuială. Adică, exact cam ceea ce nu poate avea țăranul nostru.

Dar prin unele legi de reformă agrară s'au lovit și în mod direct pădurile țării. Raportul Casei Pădurilor pentru anul 1928 arată că până în acel an se expropriase o suprafață de peste 940.000 ha pădure și aproape 230.000 ha poieni perimetrare, adică în total 1.170.000 ha din domeniul forestier al țării, pentru constituirea de islazuri comunale. În răstimp de numai opt ani acesta a fost redus cu 1/7 din întinderea sa. Ce au devenit aceste islazuri comunale în mare parte, o arată bălăriile și mărăcineturile dela câmpie și râpile și torenții — pecingine pe trupul țării,— cum s'a exprimat cândva d-l Prof. S. *Mehedinți*, — din regiunea deluroasă și muntoasă. Măcinarea domeniului forestier național nu s'a mărginit numai la cifrele de mai sus.

Pe baza «Legii pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcție ale populațiunii rurale ..., etc.», din 1924, s'a calculat că urmează a se schimba de proprietate pentru constituire de păduri comunale, circa 316.000 ha din proprietatea forestiera a Statului, 121.000 ha din cea a persoanelor juridice și 188.000 din cea a particularilor. Până acum, legea n'a fost aplicată. Faptul însă că această lege n'a fost formal abrogată, faptul că s'au făcut studii preliminare serioase de aplicare, întrețin o stare de incertitudine foarte nefavorabilă pentru o normală cultură forestieră.

ANGLIA

Judecând după climatul său oceanic, cu un înalt grad de umiditate atmosferică și în sol, cu temperatura dulce, atât vara cât și iarna, deci

în linii generale foarte favorabilă creșterii pădurii, ne-am aștepta să găsim în Anglia, ca țară veche și bogată, o rafinată cultură forestieră. În realitate, despre ori ce s'ar putea vorbi în Anglia, numai de pădure nu. După ultima statistică forestieră din 1924, suprafața păduroasă a Insulelor Britanice, abia atinge 3 milioane acres (circa 1.200.000 ha), adică abia circa 5% din suprafața totală a teritoriului respectiv. Sub acest raport Anglia stă la coada listei țărilor europene, cu mult în urma chiar și a Portugaliei (7,8%), Olandei (8%) și Danemarcei (8,5%), cari contează ca cele mai despădurite țări din Europa. Noțiunea însăși de pădure englezească este departe de cea europeană. Marea parte a acestora sunt de fapt mai mult un fel de parcuri de vânătoare sau pentru alte sporturi. Abia jumătate din suprafața arătată mai sus dacă ar putea fi considerată ca pădure și apoi și aceasta cu conzistența redusă și cu o compoziție puțin potrivită unei producțiuni propriu zise.

Explicația acestei stări de lucruri poate fi căutată în două direcțiuni.

Sub raportul bunelor influențe ale pădurii prin simpla sa existență, nu se poate aștepta mare lucru în condițiunile orografice, hidrografice și climaterice ale Insulelor Britanice. Terenul este mai mult sau mai puțin potolit. Râurile, datorită și repartiției relativ regulate a precipitațiunilor atmosferice, prezintă la rândul lor un regim de curgere mai mult sau mai puțin regulat. Clima, cu toate elementele sale, prezintă mult mai mici variațiuni sezonale decât este cazul pe Continent. Toate acestea sunt, deci, foarte puțin, dacă nu chiar mai deloc, avizate la acțiunea de protecție, de regularizare și de rotunjire a extremelor din partea pădurii. În unele privințe, s'ar putea chiar susține că pădurea ar favoriza starea de umiditate excesivă atmosferică și de ceață, și așa destul de supărătoare în Anglia.

Din punct de vedere financiar, Englezii, cu spiritul lor practic, au găsit că este mult mai rentabil să transforme terenurile forestiere în pășune pentru producția lânii, a laptelui și a cărnii. Condițiunile extrem de favorabile de creștere a ierbii pe de o parte, prețurile ridicate ale articolelor de consum prime amintite, într'o

țară industrială și supra populată pe de alta, explică în deajuns faptul. În ceea ce privește nevoile de lemn de construcție și industrie, căci pentru încălzit au la îndemână cărbunele de pământ, Englezii au găsit că este mai convenabil să se facă uz de import. Mai cu seamă țările învecinate (Finlanda, Țările Scandinavice, Rusia, Polonia) oferă lemnul rezervelor lor seculare în condițiuni în care Anglia nu l-ar putea produce nici din punct de vedere tehnic, nici financiar. Producția proprie abia dacă poate acoperi circa 5,6% din totalul consumului intern de lemn.

Date fiind împrejurările naturale și considerațiunile economice amintite, cât și concepția liberistă, care a dominat viața publică englezească din ultimele secole, nici Statul nu a intervenit mai cu nimic într'ale economiei forestiere. Proprietatea forestieră a Statului, sau mai exact a Coroanei, abia atinge 2,5% din totalul suprafeței păduroase, față de 97% a particularilor. Ea reprezintă de fapt resturi din teritoriile de vânătoare al regilor normani. Păstrarea lor este mai mult chestiune de tradiție. Față de proprietatea particulară, rolul Statului s'a marginit la o serie de măsuri de promovare, cum sunt degrevările fiscale, ameliorarea condițiilor de succesiune, etc.

Războiul cel mare a schimbat radical lucrurile. Lipsurile neobișnuite de lemn, încercate și de Anglia din cauza războiului submarin³), tendința din ce în ce mai accentuată de autarhizare a economiei tuturor țărilor din lume, au făcut ca să putem înregistra de astădată și o politică forestieră engleză de o neobișnuită amploare.

Începutul s'a făcut prin crearea pe bază de lege (Forestry act) în 1919, după oarecari încercări anterioare (în 1916 și 1919), a primei autorități propriu-zise de Stat pentru chestiunile de politică forestieră: «Forestry Commission». Este interesant de amintit, că acest organ e perfect autonom, fără amestecul vreunui minister. Are însă îndatorirea de a raporta direct Parlamentului despre activitatea sa. Cel puțin unul din cei nouă membri ai acestei instituțiuni, trebuie

să fie membru al Parlamentului. Rolul acesteia este în primul rând de a conduce opera de împădurire și de a gospodări pădurile Statului: apoi de a stimula întreaga economie forestieră a Regatului.

După programul întocmit, suprafața păduroasă a țării ar fi să fie ridicată în viitor la circa 3.000.000 ha, adică la circa 12 procente de împădurire. Pentru următorii 80 de ani, s'a prevăzut împădurirea unei suprafețe de 700.000 ha. Din cheltuielile pentru cei dintâi 40 de ani, în care timp ar urma să se împădurescă suprafața de 450.000 ha, Statul ar lua asupra sa circa 12 miliarde lei, după cursul de acum 3 ani al lirii, în afara veniturilor din actualele sale păduri. Rezultatele de pe primii 11 ani, se înregistrează cu circa 330.000 ha teren achiziționat în vederea împăduririlor. Comisiunea forestieră a reușit să împădurescă direct în acest timp 83.000 ha, iar particularii și comunele alte 36.000 ha cu ajutorul Comisiunii.

Pentru consolidarea exploatațiunilor forestiere se fac colonizări sistematice de lucrători forestieri calificați, legați pe cât posibil definitiv de pădure. În acest scop se construiesc reședințe de lucrători, fiecare constând dintr'o casă cu cele necesare și 4 ha de pământ. O astfel de reședință contează pentru fiecare 80 ha pădure. Costul său se ridică la aproximativ 700 L, adică după cursul de acum 4 ani, la aproape 600.000 lei.

Prin opera de împădurire plănuită, nu este vorba să se ajungă la o independență absolută față de străinătate în ceea ce privește lemnul. N'ar fi nici economic și apoi nici posibil tehnicește. Se urmărește mai mult a se crea o oarecare rezervă pentru împrejurări excepționale (războiu, blocadă, criză economică, etc.) și a se da satisfacție apoi unor considerațiuni de ordin estetic și de protecție a solului.

În vederea stimulării economiei forestiere în general, s'a dezvoltat învățământul de specialitate și activitatea de cercetare științifică forestieră. Astăzi numai Anglia, afară de Dominion-uri și colonii, are secțiuni de învățământ

³⁾ Blocada relativă, pe care submarinele germane au exercitat-o asupra Angliei, au silit-o sa exploateze cca.180.000 ha din pădurile proprii, între care și o parte istorică dela Windsor.

forestier la cinci universități: Aberdeen, Cambridge, Edinburgh, Oxford și Bangor (Wales). Învățământul mediu este predat în două școli (Parkend și Benmore). În materie de cercetări științifice găsim numai în Anglia: 1. Institutul de Cercetări al lui Forestry Commission, care se ocupă cu probleme de silvicultură, de exploatare și protecția pădurilor. Tot în seama sa cade și editarea de diverse publicațiuni în legătură cu economia forestieră a Regatului, ca: statistici, buletine tehnice, rapoarte, etc.; 2. Imperial Forestry Institute Oxford, are un câmp mai larg de activitate ca specialități de investigație și sub un aspect mai teoretic; 3. Forest Products Research Laboratory Princes-Risborough, este un foarte mare institut, care se ocupă numai de chestiuni de tehnologia și industrializarea lemnului. O mulțime de alte instituții de învățământ și cercetări științifice se găsesc în Canada, Indii, Australia și alte Dominion-uri și colonii.

Proprietatea privată forestieră este în Anglia liberă de ori și ce imixtiune din partea Statului. Ceva mai mult, aceasta se bucură de o mulțime de înlesniri și încurajări, cum sunt: reducerea sarcinelor fiscale, subvențiuni pentru plantațiuni, etc. Cu toate acestea, se constată la proprietarii particulari de păduri în perioada postbelică o diminuare a entuziasmului față de cultura forestieră. Începuturile de pulverizare a marilor proprietăți, presiunea impozitelor, depresiunea generală economică și mai ales lipsa de conștiență în plasamentele pe termen lung, cum cere economia forestieră; fac ca să se vorbească în Anglia de un declin al silviculturii particulare. Ideea largirii proprietății forestiere a Statului capătă de aceea din ce în ce mai mult teren.

Am merge prea departe dacă am supune preocupările noastre de față, în mod amănunțit, sforțările ce se manifestă dela războiu încoace de a se determina o politică forestieră și a lemnului cât mai unitară în cadrul întregului imperiu britanic. În 1920 s'a întrunit la Londra în acest scop, pentru prima dată, o conferință forestieră a imperiului, repetată apoi în 1923 în Canada și în 1928 în Australia. Pentru 1933 era plănuită o a patra în Africa de Sud, care însă

din diferite motive nu a putut avea loc până în prezent. Pregătirea acestor conferințe, legătura dintre ele, ca și îngrijirea aducerii la îndeplinire a moțiunilor adoptate, cad în sarcina Comitetului permanent («Standing Committee on Empire Forestry») din Londra.

Greutățile, care stau în calea unei fructuoase politici forestiere pentru Anglia, sunt numeroase. Lipsa unei tradițiuni și de experiență în materie de cultura pădurilor, a unei legislațiuni și statistici forestiere, sunt câteva dintre cele mai principale greutăți. Apoi, costul lucrărilor respective este, dintr'o mulțime de împrejurări, foarte ridicat. În ultimii 2 ani, a trebuit ca lucrările de împădurire să sufere o oarecare restrângere față de programul inițial. «Punctul cel mai vulnerabil este și rămâne însă lipsa de înțelegere blazată a Englezului pentru însemnătatea pădurilor»⁴⁾. Se poate însă admite că se vor opri Englezii în drum, acum după ce lucrul a fost pus pe roate? Credem că *nu*.

Ceea ce este deosebit de important, e faptul că Statul englez rupe cu o tradiție de secole, socotită drept o «dogmă», de a nu lua asupra sa exploatațiuni de producție. Inaugurarea schimbării de front se face tocmai cu pădurile. Și aceasta, într'o vreme când dificultăți politico-sociale, economice și financiare, fără precedent, pun în discuție fundamentele imperiului britanic și al economiei capitaliste, atât de specific englezească.

GERMANIA

Germania a pierdut războiul, după peste 4 ani de sforțări supraomenești, sub blocada implacabilă a aliaților. Tratatul de pace dela Versailles i-a pus în sarcină obligațiuni a căror evaluare în bani ar conduce la cifre astronomice⁵⁾. Greutățile financiare extraordinare rezultate din imensele împrumuturi de războiu, care puneau în discuție prăbușirea ordinii de Stat germane însăși, au făcut necesară inflațiunea monetară din 1923. Statul a fost salvat, dar economia națională a fost sdruncinată până în cele mai intime fibre ale sale. O întregă armată de șomeri,

⁴⁾ Enders (3 a), pag. 710.

al căror număr atingea la un moment dat cifra îngrozitoare de 6 milioane, trebuia întreținută, dimpreună cu familiile lor, din fondurile asigurărilor sociale. Frământările sociale, inaugurate prin revoluția marxistă din 1918 și încheiate, deocamdată, prin cea național-socialistă din 1933, s'au ținut lanț.

În asemenea împrejurări catastrofale ale economiei naționale, diversele guverne și factori de producție s'au silit neîncetat să găsească soluțiuni de ameliorare a situațiunii, fără vătămarea izvoarelor însăși de producție națională.

Pădurile, de pildă, care ne preocupă aici, au fost incomparabil mai bine tratate decât a fost cazul în Țara Românească. Suprafața păduroasă a Germaniei atingea în 1913 aproximativ 14,25 milioane ha, ceea ce revine la 26,3 procent de împădurire a suprafeței țării; Cu toată situația economică dezastruoasă din urma războiului, acest procent de împădurire, urmând unei mai vechi și susținute tendințe, a mers tot crescând. Dela 25,8 în 1878, s'a ridicat la 25,9 în 1900, 26,3 în 1913 și în sfârșit, la 26,6 în 1925 ⁵⁾. Și aceasta se petrece într'o țară suprapopulată, avizată în mare măsură la produsele agricole de import. Soluția simplistă de circumstanță ar fi fost: «în lături cu pădurea spre a face loc culturii agricole». Și lucrul ar fi fost tehniceste posibil și financiarmente rentabil, deoarece încă multe din pădurile Germaniei cresc pe terenuri convenabile pentru cultura agricolă. Așezarea pământului german este mult mai potolită decât a celui românesc, acțiunea de consolidare și apărare a pădurii, deci, mai puțin necesară; climatul mai favorabil unei culturi agricole ridicate și fără variațiuni prea mari în producție, iar tehnica culturii și a îngrășămintelor la un nivel mai ridicat. La noi, după

cum s'a arătat mai sus, procentul de împădurire a suferit o continuă scădere, așa că astăzi abia mai avem 22% din suprafața țării acoperită cu păduri și acestea în multe privințe degradate. Lucrul e cu atât mai îngrijorător, cu cât Țara noastră are în mai mare măsură decât Germania nevoie de acțiunea protectoare a pădurii. Poporul german apreciază pădurea nu numai din punct de vedere financiar sau al folosului ce îl poate prezenta pentru proprietarul său vremelnic, ci și cu privire al influențelor sale binefăcătoare («Wohlfahrtswirkungen») atât de multiple. Pădurea este, cu convingere, pentru cetățeanul german un «Gemeingut», un bun obștesc. Proprietarul său are numai calitatea de uzufructuar, fără drept de atingere al forțelor sale de producție. Acest lucru nu este atât de impus prin legi de poliție silvică, cât mai ales rezultanta unei înalte concepții de viață, de solidaritate a generațiilor succesive. Statul însăși, deși împovărat până la sufocare de multele sarcini financiare ale timpului, a căutat să-și mărească neîncetat patrimoniul forestier prin cumpărări de păduri dela particulari și prin plantațiuni de terenuri neforestiere.

Un extraordinar impuls a primit însă politica favorabilă pădurilor și economiei forestiere sub cel de al treilea imperiu, acel al guvernării național-socialiste, instaurat în Ianuarie 1933. Lucrul este explicabil, atunci când edificiul noiei politici germane se sprijină pe postulatul apărării rasei și a puterii de producție a pământului german. «Blut und Boden», «Sângele și pământul», două cuvinte de foc, care cristalizează și sintetizează întreaga așa zisa politică de înouire a germanismului. În această concepție, interesele individului trebuie să se subordoneze celor ale națiunii. Exploatațiunea forestieră, al cărei ciclu de producție întrece

⁵⁾ Armata regulată i-a fost desființată și înlocuită cu una de mercenari scump plătită, la care trebuie să mai adăugăm organizațiile ilicite paramilitare. Materialul și instalațiile de războiu au fost predate aliaților sau distruse în cea mai mare parte. La fel flota de războiu.

Cea comercială a fost redusă la numai cca. 15% față de cea din ajutorul războiului. Teritoriul național și cel de expansiune a suferit o pierdere de peste 7 milioane ha, adică de cca. 13% din suprafața totală a metropolii cu cca. 7 milioane locuitori, plus toate coloniile cu o suprafață de cca. 300 milioane ha, cca. 18 milioane locuitori. Zăcăminte imense de cărbuni minerali au fost trecute vecinilor victorioși (Sarul, Alsacia și Lorena, Franței, Silezia superioară, Poloniei). La acestea, mai trebuie adăugate o infinitate de reparațiuni de tot felul, sub formă de materiale (de ex. 5000 locomotive și 150.000 vagoane de cale ferată, etc.) sau bani. (Cifrele respective s'au împrumutat din art. «Der Friedensvertrag von Versailles», nach. H. Th. Drege, K. Gosser, u. a.) în vol. «Deutschland-Lesebuch für studierende Ausländer». III Aufl. Berlin 1929, pag. 143).

⁶⁾ După Weber W. H. (21), pag. 41 și 42.

în genere cu mult vieața activă a unei generațiuni, uneori presupunând colaborarea către același țel și după același plan de cultură, chiar a 3 - 4 generațiuni, găsește într'aceasta un solid fundament.

În răstimp de numai un an de guvernare național-socialistă, s'au luat o mulțime de măsuri pentru promovarea economiei forestiere, care se încheagă într'un sistem unitar bine definit. Sub vechiul regim, chestiunile de politică și poliție forestieră erau lăsate în seama diverselor țări alcătuitoare ale Reich-ului. De astă dată, administrațiile forestiere ale acestor țări, foste anexe ale ministerelor de agricultură sau finanțe, au fost concentrate într'o instituție centrală și independentă: Reichsforstamt. Sub raportul competenței, etc., aceasta stă pe aceeași treaptă cu oricare minister al Reichului. De aci se dau normele generale, atât în ceea ce privește gospodărirea pădurilor de Stat, cât și în ceea ce are atingere cu politica și poliția forestieră și cinegetică. Goering, primul ministru al Prusiei, a preluat conducerea acestui nou minister cu titlul «Reichsforst-meister» și «Reichsjägermeister».

Sub raportul legislației forestiere, s'au făcut deasemenea progrese mari. Cu punerea în vigoare a «Legii Reich-ului contra devastării pădurilor» din 18 Ian. 1934, înregistrăm pentru prima oară în istoria politii forestiere germane o lege forestieră generală. Dispozițiunile sale privesc pădurile particulare. Ea urmărește în primul rând a se asigura în cele mai bune condițiuni existența pădurilor respective și apoi de a li se ameliora și normaliza producțiunea lemnoasă. În acest scop, sunt oprite tăierile pe suprafețe prea mari care să depășească un anumit procent din suprafața totală; de asemenea, exploatarea arboretelor prea tinere cum ar fi în cazul rășinoaselor, cele sub 50 de ani. Pentru o cât mai bună adaptare a sa la diversitatea condițiunilor naturale și economice locale, s'a lăsat autorității de poliție locală facultatea de a emite dispozițiuni complimentare. Dacă fostele legi forestiere ale diverselor țări conțin dispozițiuni mai aspre decât cele din legea amintită, acelea rămân neatinse. În cercurile

forestiere se vorbește ca de ceva apropiat, despre emiterea unui mare cod forestier și a unei legi de cultură forestieră unitară pentru întreg Reichul.

În administrațiile pădurilor de Stat s'au luat dispozițiuni să se intensifice cultura, încât să servească drept «model» celorlalte administrații. Se pune greutate în primul rând pe acumularea unei cât mai mari rezerve lemnoase și pe regenerări naturale.

Opera de împădurire a terenurilor sterile sau impropii pentru o altă cultură a primit un impuls extraordinar. Ea a fost încadrată în marele program al Reich-ului de lucrări publice. Conform prevederilor acestuia ar urma ca o suprafață de 2—2,5 milioane ha să fie redade culturii forestiere în termen de 5—10 ani. Prin aceasta, suprafața totală a pădurilor germane ar fi să crească aproximativ cu 20 %. Pentru stimularea împăduririlor se acordă proprietarilor de păduri foarte importante subvențiuni și împrumuturi convenabile. Cu toate greutățile și lipsurile inevitabile începutului, s'au putut împăduri în primul an de aplicare al planului respectiv peste 80.000 ha terenuri noi, fără a trece în socoteală lucrările făcute fără subvențiuni din fondurile Reich-ului.

Se acordă deasemenea importante ajutoare sub formă bănească și de specialiști pentru executarea de alte lucrări forestiere menite să ridice valoarea pădurilor, cum sunt: construcțiunile de căi de comunicație, îngrijirea arboretelor, etc.

În general, proprietatea forestieră se bucură, sub regimul politic actual, de alte multe înlesniri. Sarcinele fiscale au fost mult ușurate, mergând în unele părți până la completa reducere a impozitelor funciare. În multe privințe proprietatea forestieră a fost scoasă de sub executările silite. Cel mai mult a profitat sub acest raport proprietatea forestieră țărănească, a cărei stabilitate se caută a fi asigurată pe cât posibil. Ea nu poate fi ipotecată și nici divizată. Gospodăria țărănească - Hofbesitz - dimpreună cu pădurea anexă, formează un tot indivizibil, transmițându-se ca atare din tată în fiu, după vechiul drept german.

O deosebit de favorabilă influență asupra economiei forestiere au avut măsurile de politică a lemnului. Prin aceasta s'a urmărit o oarecare reglementare a cererii și ofertei în materie de lemn. Consumul de lemn german a fost stimulat prin încurajarea construcțiilor, prin înzestrarea nouilor căsătoriți cu mobilă de lemn, etc. În construcțiile și lucrările oficiale, ca și în cele subvenționate din fonduri publice, folosirea lemnului de proveniență germană este obligatorie. Niciunul din mijloacele de propagandă (congrese, expoziții, presă, etc.) pe care naționali-socialiștii știu să o mănuiască atât de bine, n'a fost cruțat, pentru a se mări întrebuințarea lemnului. Oferta de lemn, la rândul său, a fost avantajată prin scăderea tarifelor de transport pentru anumite ținuturi păduroase, apoi printr'o politică vamală foarte protecționistă. S'a ajuns în acest fel a se asigura proprietarului de păduri un preț rezonabil al lemnului. Mult mai important însă decât toate aceste măsuri, indicate mai sus, este entuziasmul creator, care s'a putut insufla producătorilor din economia forestieră și agenților de ducere la îndeplinire a politiceii forestiere germane actuale, atât de impresionant croită.

ITALIA

Deși o țară în mare parte de piatră, brăzdată în lung de Alpii Apenini și dominată în Nord de munții Alpi, Italia este, ca toate ținuturile mediteraniene, lipsită de vegetație forestieră suficientă. Din cifra de cca. 41/2 milioane de ha, cât ne este indicată suprafața păduroasă în statisticele antebelice, abia cca. 3 milioane ha dacă pot fi considerate ca păduri propriu zise (după Perona). Procentul de împădurire față de celelalte moduri de folosire sau nefolosire a solului, abia dacă atinge, cu foarte multă bunăvoință, cifra de 17,5. Italianul, îmbătat de multa lumină a cerului peninsular și de albastrul mărilor înconjurătoare, nu a apreciat pădurea. Sărăcia unei populațiuni prea dese și prolifică a tot împins pădurea pe locurile cele mai greu accesibile. Puizarea fără măsură a lemnului, dar mai ales pășunatul cu caprele i-au

tot redus puterea inițială de producție. Imensele suprafețe secătuite, sterile și torențiale, care se lăfăesc pe tot întinsul central al țării, sunt o mărturie de cât rău s'a făcut în trecut prin distrugerea acoperișului natural al solului format din vegetația forestieră. Deosebit de aceasta, Italia, cu tot consumul său redus de lemn, este în foarte mare măsură tributară străinătății în ceea ce privește acest articol esențial de consumație. Faptul se traduce prin foarte neplăcute consecințe pentru economia națională.

Până după război, politica forestieră italiană s'a mărginit mai numai la aplicarea legii forestiere din 1877. Concepută într'un spirit liberal, ea poate fi caracterizată «ca o lege de protecție a pădurilor din regiunea munților înalți în vederea preîntâmpinării torenților» ⁷⁾. Regimul forestier, așa zisul «vincolo forestale», impus acestor păduri situate deasupra zonei castanului, se reduce la interzicerea defrișării fără aprobarea autorităților de poliție silvică. Abia în 1910 a fost promulgată o altă lege forestieră complementară celei din 1877. Punctul de vedere simplist polițienesc al acesteia din urmă a fost completat în sensul că s'a încercat a se trece la o politică mai activă de stimulare a economiei forestiere prin măsuri pozitive (augmentarea proprietății forestiere a Statului, crearea de gospodării forestiere model, scutirea de impozite funciare, instituirea unui învățământ superior, etc). Efectele practice ale bunelor intențiuni manifestate de legiuitorul din 1910, au fost în scurt răstimp de aplicare până la izbucnirea războiului, de neînsemnată importanță.

Cu venirea la putere a regimului fascist politica forestieră italiană a intrat într'o nouă fază. Ea este de altfel urarea logică a concepției fasciste în materie de politică socială și economică. În locul liberalismului individualist și egoist, regimul politic actual italian a impus înainte de toate interesul obștesc. Capacitatea de producție a individului, ca și proprietatea solului sunt funcțiuni sociale. Toate puterile naționale se integrează și se armonizează sub aceeași unitate de conducere autocrată. Stat și națiune devin una. Între problemele mari și esențiale pe

care fascismul și le-a pus pe terenul economico-social, a fost refacerea și amplificarea puterii de producție a solului național, secătuit și ruinat de regimul individual-liberist din trecut. Pe același spațiu național dat trebe să se facă posibilă viețuirea unei cât mai numeroase populațiuni. Ne este tuturor cunoscută vestita «bătălie a grâului», apoi giganticele lucrări de drenare ale mlaștinelor Littoria și Pontine. Pentru regiunea muntoasă, cea mai ruinită de trecut, politica de refacere națională și-a găsit expresia în formula «Bonifica integrale della montagna». Aceasta ar cuprinde ansamblul de lucrări și regimul căruia urmează a fi supuse regiunile respective, spre a le face cât mai utile producției naționale. Alături de construcția de baraje, diguri, ameliorarea pășunilor, terasări, etc., s'a rezervat împăduririlor și ameliorărilor pădurilor existente un loc primordial. Întru realizarea acestei opere, s'a prevăzut pentru cei dintâi 14 ani de activitate bonifică (1930—1944) suma de 7 miliarde de lire, adică 500 milioane lire anual (= peste 4.000.000.000 lei).

În acest spirit, politica fascistă în materie forestieră s'a manifestat pe trei planuri: al reglementării legislatorii a economiei forestiere, al promovării acestei economii prin intervenționismul constructiv al Statului și în sfârșit, al propagandei.

Regimul silvic, așa zisul «vincolo forestale», a fost cu mult lărgit față de trecut, fără considerațiuni de situate în sensul altitudinii a pădurilor. Obiectul său îl formează astăzi nu numai pădurile, dar și solul altor moduri de cultură, ca și terenurile sterile, întru cât ar prezenta un interes obșteșc, cum ar fi protecția împotriva alunecărilor și surpărilor pământului, formațiunile torențiale, considerațiunile estetice, — sanitare, de apărare militară, etc. Defrișarea, ca și orice fel de utilizare a solului, socotit în asemenea împrejurări ca periculos, este legat de constatarea și aprobarea autorității publice competente. Modul de cultură al pădurilor este reglementat în deaproape după împrejurările locale, astfel ca existența lor să fie asigurată, iar puterea de producție mărită. Planul economic

⁷⁾ Hofman A. (7), pag. 10.

și continuitatea exploatațiunii sunt obligatorii pentru toți proprietarii de păduri. Orice tăiere presupune aprobarea prealabilă a autorității de poliție forestieră. Pășunatul caprelor, atât de răspândit și de vital pentru săraca populație de munte, este în regulă generală interzis atât în pădurile cât și pe terenurile din zonele vinculate. O mulțime de alte restricțiuni și obligațiuni sunt prevăzute pentru proprietarii pădurilor și terenurilor din zonele torențiale. În foarte multe privințe acestea sunt identice cu cele prevăzute în legea noastră «pentru ameliorarea terenurilor degradate» din 1930. Problema stingerii drepturilor de lemne, la pășunat sau alte produse forestiere ale terților în păduri, atât de jenante pentru o cultură rațională, este atacată printr'o lege specială. Dispozițiuni complementare privesc pădurile comunale. Între acestea, menționăm obligațiunea angajării de specialiști și a întrebuintării unei părți din venitul exploatarii în lucrări de investiție. Se merge până acolo, încât pădurile rău gospodărite ale acestor instituții, pot fi luate în administrație de Stat.

Rezultatele mai mult decât mulțumitoare ale politicii forestiere fasciste, care formează obiectul de admirație al tuturor celor ce au cunoscut Italia veche, «nu se datoresc atât perfecțiunii legiurilor, cât mai ales energiei cu care regimul fascist a atacat problema forestieră, și anume nu ca ceva independent de celelalte probleme de ameliorare a țării mult mai cuprinzătoare și mai grele, ci în intimă corelațiune ca acestea»⁸⁾.

Statul însăși a luat asupra sa mare parte din lucrările amintite mai sus și a căror amploare a mers crescendo din an în an. Dela 909 ha anual, cât s'a putut împăduri în mijlociu în perioada 1867/1933, s'a ajuns sub regimul fascist la o medie anuală de 4.775 ha, adică peste încincit. Anului 1933 îi corespunde sub acest raport suprafața record de 10.732 ha. Trebuie notat că aceste suprafețe sunt din terenuri goale; ele reprezintă așa dar o cucerire indiscutabilă pentru patrimoniul forestier. Aceeași voință de lărgire a suprafeței păduroase se manifestă și

în coloniile africane ale Italiei. În Tripolitania, de pildă, au fost împădurite deja 300 ha sub condițiuni tehnice extraordinar de grele. În multe alte locuri s'au făcut lucrări pregătitoare (fixatul dunelor, arături, creșteri de puiți în ghivece, etc.), pentru viitoarele împăduriri.

Bunăvoința instituțiilor publice și a particularilor în materie de împădurire sau de ameliorare a solului este larg stimulată prin cedări de puiți, de semințe, contribuțiuni la cheltuelile de construcție și de consolidare, scutiri de impozite funciare care merg până la 40 de ani.

Ținuturi interesante pentru flora sau fauna lor, au fost rezervate și amenajate ca parcuri naționale. Până în prezent Italia posedă trei asemenea parcuri cu o suprafață totală de 90.000 ha ⁹⁾.

Proprietatea forestieră a Statului — modestă la începuturile sale — a crescut și ea an de an. Astfel, în anul 1932 au fost achiziționate 7.900 ha, iar în 1933, 15.200 ha. La alegerea suprafețelor de cumpărat s'au avut în vedere în primul rând considerațiuni de protecție, sanitare, estetice și cu totul la urmă cele financiare.

În același ritm cu lucrările de împădurire, au mers și cele de consolidare a regiunilor torențiale. În decursul anului 1933 acestea (parapețe, diguri, baraje, etc.) însemnează 325.487 m³ de zidărie de piatră. Străzi și drumuri șoseluite se întind ca un păienjenis delungul și dealatul țării, chemând la viață economică atâtea regiuni închise.

Găsim justificat să menționăm aici și opera de ameliorare a pășunilor de munte. Prin aceasta se vine indirect în sprijinul unei raționale economii forestiere, eliberându-se pădurile, pe cât posibil, de pacostea pășunatului. În anul 1933 au fost ameliorate de către serviciul forestier al Statului circa 5.000 ha asemenea pășuni. Între măsurile de ordin organizator sunt demne de amintit: instituirea unei serioase statistici

forestiere, a cadastrului forestier și a serviciului forestier militarizat.

Rostul extraordinar al unui cadastru forestier într'o administrație forestieră și pentru conducerea unei politici forestiere clare și conștiente, nu mai are nevoie a fi demonstrat. Viciile care rod economia noastră forestieră se datoresc în mare parte și lipsei unei asemenea instituții. Cadastrul respectiv italian a fost pus la cale în ultimii ani. Pe lângă hotărnicia precisă a pădurilor, mai conține date privitoare la suprafețe, esențiale constitutive, rezerva lemnoasă, regime, tratamente, proprietate, etc.

Realizările de pe terenul forestier, schițate sumar mai sus, sunt în cea mai mare parte opera entuziasmului constructiv care animă așa zisa «Milizia forestale», serviciul forestier militarizat ¹⁰⁾. Această instituție a fost creată în 1926 ca o ramură a miliției fasciste, fiind formată din specialiști forestieri de trei grade: ofițeri, subofițeri și milițieni. Educația profesională și militară a personalului respectiv se face la Academia forestieră dela Florența, Școala medie dela Vallombrosa și în Școala de recruți dela Cittaducale.

Este de remarcat că ritmul crescendo al sus arătatelor realizări se efectuează într'o vreme de nemaipomenită criză, într'o vreme când finanțele publice italiene, ca ale tuturor Statelor de altfel, sunt destul de precare. Se pare că măsura acestor realizări nu este condiționată decât de posibilitățile tehnice ale unui serviciu în formațiune.

Fascismul și-a dat seama că o operă într'adevăr trainică de restaurare a puterilor pământului prin arbore și pădure nu va putea fi statornicită atât printr'o inițiativă oarecum accidentală, fie ea oricât de viguros inaugurată, cât mai cu seamă printr'o radicală orientare a mentalității publice către înțelegerea mai justă

⁸⁾ Hofman A. (7), pag. 14.

⁹⁾ Cel dintâiu parc național italian a fost creat în Abruzzi în 1923. Este reputat între altele prin exemplarele sale de urși. Parcul « Gran Paradiso » în suprafață de 56.000 ha, înființat în 1932, se mândrește cu caprele sale sălbatice. În fine, cel de al treilea, a fost creat în decursul anului trecut în ținutul Circeo.

¹⁰⁾ Aceasta pe lângă gospodărirea pădurilor Statului, mai are de îndeplinit următoarele funcțiuni: de a exercita poliția silvică în celelalte păduri, de a contribui la gospodărirea pădurilor și pășunilor comunale și altor persoan juridice, de a executa lucrările de împădurire și a contribui la cele de ameliorarea pășunilor terenurilor degradate, etc. din regiunea munților, de a exercita poliția vânătoarească și piscicolă, de a colabora la serviciul de siguranță generală și poliție militară.

și iubirea pădurii. Acest rol și l-a luat asupra sa o minunat de bine organizată și dirijată propagandă de luminare a populațiunii orășenești și sătești. Ducele, el însuși un mare iubitor al naturii și al pădurii, a desemnat în acest scop pe însăși fratele său Arnaldo Mussolini, un admirabil gazetar și organizator. Pe lângă conducerea așa zisului «Comitato nazionale forestale», care centralizează asociațiunile și instituțiunile de turism, cultură națională, etc., și a lui «Milizia forestale», despre care s'a vorbit mai sus, el a încercat și în mare parte a reușit să intereseze cercurile largi ale populațiunii la opera gigantică de restaurare a puterilor pământului țării prin pădure. Nu trebuie însă să înțelegem această propagandă ca o nouă cascadă de «vorbărie», ci ca o operă pozitivă și activă cu țeluri bine definite. Expozițiuni numeroase și publicațiuni inteligente concepute ca să înfățișeze marelui public, într'o cât mai simpatică lumină, realizările pe terenul forestier și obiectivele viitoarei activități. Diversele asociațiuni de cultură națională, persoane și societăți beneficiare ale pădurii au fost interesate într'o formă oarecare la execuția multor lucrări de împădurire și consolidare a solului; reprezentanții locali ai Cormitato-ului iau parte activă și entusiastă alături de agenții Miliției la acțiunea de promovare a economiei forestiere; tineretul, începând cu copiii din școlile primare, a fost scos la lucru. După cuvintele animatorului direct al acestei activități, dispărut, din păcate prea de vreme: «Generațiile viitoare trebuie să ajungă a avea o idee clară despre importanța arborilor noștri, pădurilor noastre și grădinilor în economia națională; respectul față de arbore trebuie să le fie regulă de vieată ¹¹⁾».

Ori ce-ar fi, trebuie să ne descoperim în fața efortului italian.

STATELE UNITE ALE AMERICII

Dispoziția nord-sudică și dealungul coastelor celor două oceane a lanțurilor muntoase americane, adică exact deacurmezișul curenților ae-

rieni umezi, face ca repartiția precipitațiunilor atmosferice să fie perfect localizată în centre bine definite, către marginele continentului. Apa fiind elementul minimal, adică determinant al climatului respectiv din punctul de vedere al vegetației forestiere, și gruparea pădurilor va urma strict localizarea regimului pluviometric. Se disting astfel: ținutul păduros atlantic spre Est, care ocupă circa 75% din totalul pădurilor Uniunii și cel pacific spre Vest, despărțite de nesfârșitele prerii și stepe din centrul țării. Oarecari fâșii păduroase în părțile de Nord și Sud unesc oarecum cele două ținuturi de păduri amintite. Suprafața păduroasă naturală înainte de intervenția propriu zisă a europenilor, s'a estimat la circa 47% din suprafața totală a țării, fără Alaska și insule. Astăzi au mai rămas circa 223 milioane ha păduri, ceea ce ar reveni la 29 procent de împădurire. Statele-Unite stau sub acest raport ceva mai bine decât Germania (26%) și mult mai bine decât România (22%).

Ceea ce au făcut și mai fac încă în oarecare măsura renumele pădurilor americane, este rezerva de lemn admirabil a arboretelor virgine, în multe părți localizate sub formă pură pe suprafețe întinse. Esențele rășinoase (specii de pini, douglasie, tsuga, molid, taxodii, sequoia, etc.), atât de prețuite în comerțul și industria mondială, ocupă majoritatea arboretelor.

Exploatarea pădurilor americane are caracter ocupatoriu. Imensele rezerve de lemn virgin sunt mobilizate în măsura în care lucrul este rentabil pentru întreprinzător «Comerțul și industria lemnului duc o vieată nomadă ¹²⁾». Unele exploatări în stil mare din Carpații noștri - păstrând însă proporțiile - oferă oarecare analogie cu cele americane. Într'un cuvânt, exploatarea pădurilor americane se aseamănă cu aceea a unei mine, care odată epuizată este lăsată în părăsire. Toate manevrele și turpitudinile capitalismului american din industria extractivă, cu consecințele lor funeste pentru economia națională, își găsesc teren de aplicație și în exploatarea pădurilor. În special combinațiile cu caracter de trust și cartel exer-

¹¹⁾ Citat după Pdhorsky (12), pag. 268.

cită un fel de speculă monopolistă, cel puțin în sens regional ¹³⁾).

Primul ținut atacat de marile exploatari a fost cel atlantic. Aici lucrările au depășit punctul culminant în perioada postbelică, atențiunea cercurilor interesate este îndreptată asupra marilor rezerve lemnoase de pe coasta Pacificului. Până mai anii trecuți acestea au constituit obiect de speculațiune în «stil american».

Aplicarea fără rezervă a îndrăznelii și spiritului de întreprindere american și în domeniul forestier, n'a întârziat să manifeste grave inconveniente pentru economia națională. Intervenția ocrotitoare a guvernelor s'a făcut necesară din timpuri foarte îndepărtate. Deja către sfârșitul secolului al XVII-lea se întâlnesc dispozițiuni legislative locale pentru îngrijirea liberei folosințe a pădurilor. Fel de fel de asociațiuni de propagandă în favoarea pădurii au luat ființă în diferitele state ale Uniunii. Către sfârșitul secolului trecut întâlnim și o direcție silvică pe lângă Ministerul de Agricultură din Washington, care a evoluat mai târziu într'o mare administrație forestieră. Diversele măsuri de ordin polițienesc nu au dat rezultatele urmărite, întâi de toate, din cauza influențelor nefaste, ca pretutindeni în țările tinere, ale politicei. Mult mai eficace din punctul de vedere al interesului național a fost și este constituirea așa ziselor «păduri naționale» («National forests») și «păduri de Stat». În ceea ce privește prima categorie, Președintele Uniunii pentru cele mai multe state și parlamentul pentru 6 state din Vest, au latitudinea ca din timp în timp să determine din diferitele proprietăți publice și să ia pe seama Uniunii diferite complexe de păduri. Suprafața acestor păduri naționale din ținutul continental inclusiv Alaska, a evoluat în ultimii 20 ani precedenți războiului precum urmează:

1897.....	16,18 milioane ha.	
1902.....	18,74 »	»
1905.....	34,65 »	»

1908.....	63,10 »	»
1916.....	67,63 »	»

În această ultimă suprafață sunt cuprinse și cele 14 parcuri naționale ¹⁴⁾ cu o suprafață totală de 1.814.000 ha. În cadrul suprafeței totale păduroase, pădurile naționale ocupau în 1916 cca. 28 de procente. La alegerea lor s'a avut în vedere, pe de o parte, posibilitatea introducerii unei gospodării de continuitate, iar pe de alta, de a pune la adăpost față de rapacitatea întreprinzătorilor tocmai acele păduri a căror bună menținere prezintă interes din punctul de vedere al bunelor influențe fizice, etc. Parcurile naționale, reputeate prin frumusețea lor peisajeră, servesc numai ca locuri de recreațiune sau rezervațiuni naturale, exploatarea lor nefiind permisă nici într'un fel. Cel mai activ Președinte în ceea ce privește opera de lărgire a patrimoniului forestier național și al cărui nume trebuie menționat aci, a fost Roosevelt, bunicul actualului Președinte al Statelor Unite ¹⁵⁾. Pădurile de Stat sunt proprietatea diverselor state ale Uniunii. Scopul constituirii acestei categorii de proprietate este identic cu cel al pădurilor naționale.

Orașele, la rândul lor, au început și ele să achiziționeze păduri, în primul rând spre a constitui parcuri și locuri de excursiune și recreație pentru populație, apoi în scopuri de protecție a ținuturilor de alimentare a izvoarelor și în fine cu scopuri de plasamente mai sigure. După marele războiu, intervenția puterilor publice în economia forestieră, cu un cuvânt, politica forestieră, a luat o amploare pur și simplu impresionantă. La aceasta a contribuit convingerea, care își face din ce în ce mai mult loc în înțelegerea publică, că economia forestieră și cu deosebire sub condițiunile americane, nu este compatibilă întru totul cu genul de proprietate particulară. O altă împrejurare de o extraordinară importanță, rezidă în schim-

¹²⁾ Endres (3 c), pag. 756.

¹³⁾ Găsim în Endres (3 c), pag. 747, că trei mari proprietari stăpânesc 11% din totalul proprietății forestiere, 22-25%, iar 195, aproape jumătate. Trei societăți de exploatare dispun de peste 23% din totalul rezervelor lemnoase ale ținuturilor pacifice din Nord-Vest.

¹⁴⁾ Din acestea este de amintit marele și minunatul Yellowstone Park, prima rezervațiune de acest fel, făcută de Președintele Harrison în 1891.

barea radicală a concepției politice a factorilor hotărâtori despre drepturile și limita de libertate în activitatea particularilor, în sensul restrângerii acestora. Statul are datoria să intervină punând frâu ieșirilor individuale păgubitoare interesului public și la rigoare să ia asupra sa anumite genuri de producțiune. Aproape toată lumea este convinsă acolo că dintre acestea locul prim îl ocupă pădurăria. Exemplul evident al dezastrului care urmează în general exploatărilor forestiere particulare, prin opoziție cu gospodăria ordonată din pădurile publice; avantajele extraordinare economice și sociale ce rezultă dintr' o exploatațiune cu continuitate, pe care aproape numai Statul și instituțiile de drept public și-o pot permite, sunt argumente irezistibile și pentru cei mai încăpățânați liberiști.

Suprafața pădurilor naționale și celor ale statelor federale se estimează în ultimul timp la aproxim. 70.000.000 ha, adică la peste înzecitul tuturor pădurilor României. Criza catastrofală din industria lemnului, datorită căreia se poate vorbi astăzi de o prăbușire a economiei private forestiere din America, deschide extraordinare perspective pentru augmentarea proprietății Statului și orașelor. Din cauza modului de așezare a imozitelor funciare, etc., multe proprietăți forestiere particulare vor trece, vrând nevrând, pe seama fiscalului. Până în prezent se vorbește deja de 10.000.000 ha asemenea păduri, cu tendință de creștere. La aceasta trebuie să adăogăm un alt fenomen înrudit. Este vorba de părăsirea terenurilor agricole rezultate din defrișări de păduri, acum secătuite și devenite nerentabile. Din această categorie așteaptă împădurirea cca. 20.000.000 ha. Se estimează că în 20 de ani suprafața acestora se va ridica la 36.000.000 ha.

Deosebit de interesant este faptul că în peri-

oada postbelică punctul de greutate în conducerea administrațiilor pădurilor naționale și celor ale diverselor State se pune nu atât pe lărgirea proprietății, cât mai pe scamă pe o cât mai convenabilă organizare gospodărească a pădurilor lor în cadrul economiei naționale ¹⁶⁾.

Afară de activitatea gospodărească în pădurile sale proprii, Uniunea acordă subvenții importante țărilor federale și la diverși particulari pentru stimularea gospodăriei lor forestiere (protecție contra incendiilor, construirea de mijloace de transport etc.). Dela 500.000 dolari în 1911, s'au ridicat aceste subvenții la 5.500.000 dolari în 1932. Cheltuielile de întreținere sau de subvenție ale diverselor institute de cercetări și laboratorii forestiere au figurat în 1932 în bugetul Uniunii cu 3.000.000 dolari.

Țările federale, diverse asociații, instituțiuni și unii particulari contribuie în aceeași notă la ridicarea economiei forestiere americane. Partea de subvenție a acestora la întreținerea institutelor de cercetări forestiere trece de 3.000.000 dolari; 22 din cele 24 de școli superioare de silvicultură, cât au ajuns să aibă astăzi U.S.A. față numai dela 1 cât avea în 1898, sunt întreținute de Statele federale.

Ideea parcurilor naționale și a pădurilor amenajate în mod special pentru excursiuni, turism, recreațiune, câștigă în mod vertiginos simpatia opiniei publice și deci și a guvernanților. Pe lângă cele ale Uniunii, de care s'a vorbit mai sus, au mai fost amenajate în scopuri similare încă 3.200.000 ha păduri de către diverse State și orașe. Fel de fel de instalațiuni confortabile, unite cu o propagandă inteligentă, caută să atragă publicul către acest minunat generator al nervilor istoviți de viața trepidantă a orașelor, care este pădurea și natura în general ¹⁷⁾.

Perspectiva secătuirii «nemăsuratelor rezerve

¹⁵⁾ Creșterea cea mai importantă a suprafeței demeniului respectiv, coincide, după cum reiese din tabloul de mai sus, cu perioada funcțiunii sale 1901 - 1909.

¹⁸⁾ S'a ajuns de pildă numai în pădurile naționale să se planteze anual, pe lângă regenerările naturale, 10.000 ha, să se construiască 6.400 km drumuri și 13.500 km căi ferate. Cheltuielile de investiție au atins în 1930, 6.000.000 dolari în afara celor de administrație și protecție care însumează 11.500.000 dolari. Datorită măsurilor de protecție luate, incendiile au fost reduse în pădurile naționale dela 540.000 ha în perioada 1910 - 15, la 220.000 ha în cea 1920 - 25. Pe o suprafață de 8.400.000 ha exploatarea se face după amenajamente detaliate, iar pe 11.600.000 ha după amenajamente extensive, toate însă, cu continuitatea tăerilor.

lemnnoase» americane au prilejuit o sumă de lucrări de seamă asupra chestiunii raportului dintre consumul intern de lemn și creșterea în lemn a pădurilor naționale. Un nou spirit de economisire a rezervelor, de stimulare a creșterilor și de ordonare a gospodăriei pare că se instaurează cu hotărîre la baza economiei forestiere americane. Lucrul a luat o extraordinară amploare sub noua zodie a politicii de economie dirijată, practică de actualul președinte Roosevelt.

În cadrul lucrărilor de utilitate națională menite să dea prilej de câștig imensei armate de șomeri, s'au avut în vedere, în largă măsură și economia forestieră; 300.000 lucrători au fost angajați numai de Uniune, deocamdată pe 6 luni, pentru lucrări de împădurire, de combaterea incendiilor, corecțiune de torenți, etc.¹⁸⁾. Un plan de ansamblu și de lungă durată pentru îndrumarea economiei forestiere a fost adoptat în anii trecuți de către senatul American¹⁹⁾. Conform prevederilor sale, ar urma ca în viitor peste 90.000.000 ha pădure — aprox. de 14 ori totalitatea pădurilor României mari — să fie trecută din proprietatea particulară în cea publică (Uniunii: 54.000.000 ha, iar Statele federale: 36.500.000 ha); cca 28.000.000 ha din pădurile devastate, fără posibilitate de regenerare naturală sau terenuri agricole secătuite, să fie împădurite. Din această suprafață, planul de împădurire pentru următorii 20 de ani prevede plantarea a 10.000.000 ha, adică odată și jumătate cât toate pădurile României. Pentru acoperirea cheltuielilor necesare ar fi să contribuie oficialitatea cu 151.500.000 dolari, iar persoanele particulare cu 20.500.000 dolari. În bazinele diverselor râuri, în cuprinsul a circa 182.000.000 ha teren, se prevede un anumit mod de tratare a pădurilor, care să asigure un regim cât mai normal al apelor. Costul lucrărilor de împădurire, de ameliorare și amenajare din aceste ținuturi sunt evaluate la 23.000.000 dolari. Lucrările de protecție contra focului, insectelor, ciupercilor, etc., cât și cele

de ordonarea exploatărilor, urmează a fi mult intensificate. Subvențiunile pentru institutele de cercetări forestiere urmează a fi ridicate în viitor dela cca. 6¼ milioane dolari în 1932, la 14 milioane dolari.

În total luată, opera de redresare a economiei forestiere americane pentru primii 20 de ani, în vederile planului amintit, ar greva bugetele publice cu următoarele sume anuale: în prima perioadă de cinci ani, câte 116,7 milioane; în a 2-a, câte 142,7; în a 3-a, câte 109,7 și în a 4-a, câte 94 milioane dolari²⁰⁾.

În ultimul timp găsim o notă în ziare, după care s'ar fi supus Congresului din Washington «un plan pentru evitarea pe viitor a secetelor catastrofale printr'o acțiune de împădurire. Se propune crearea unui mare baraj păduros lung de 2.000 km, dela granița Canadei și până în Texas — și lat de 200 km²¹⁾. Adică, nici mai mult nici mai puțin de 40.000.000 ha.

Ca o anexă a măsurilor de ordin politic forestier în sens restrâns trebuie să amintim aici și pe cele luate în domeniul industriei și economiei lemnului. Propriu zis, acestea fac parte din seria de măsuri mai generale cuprinse în «Actul de redresare națională a industriei». Cele ce privesc tema noastră sunt cuprinse în așa zisul «Cod asupra concurenței leale în industria lemnului». Pe lângă unele dispozițiuni referitoare la combaterea șomajului și ameliorarea condițiilor de muncă în industriile forestiere, găsim altele care au drept obiect «menținerea unui echilibru stabil între producțiunea și consumul de lemn, reglementarea prețurilor la un nivel care să împiedice pe viitor distrugerea capitalului, conservarea izvoarelor de producție lemnoasă (a pădurilor), stimularea producțiunii A²²⁾». După cum se vede, este vorba de chestiuni propriu zise de economie forestieră. Studiul d-lui Ionescu I. Gh. (Programul lui Roosevelt și economia forestieră americană, în «Revista Pădurilor» 1934, pag. 273 urm.), ne dispensează de a mai stărui asupra acestor ultime chestiuni.

¹⁷⁾ În stadiul actual de evoluție a lucrurilor, peste 30.000.000 de persoane își caută anual recrearea în acele păduri special amenajate.

¹⁸⁾ Vezi art. Ionescu Gh. (8), pag. 377.

¹⁹⁾ A. National plan for american forestry, Senate document Nr. 12, 1933.

²⁰⁾ Cifrele privitoare la planul respectiv sunt luate din Reinhold (14), pag. 731.

Ni s'ar putea, eventual, obiecta că mărețul plan forestier expus mai sus, n'ar fi ceva excepțional, că ar sta într'un raport normal cu imensele resurse și posibilități americane. Este adevărat că America n'a câștigat atât războiul armat, cât mai cu seamă pe cel economic. Marile furnituri făcute aliaților, mobilizarea rapidă a bogățiilor sale latente în timpul războiului și în anii următori războiului, pentru îndestularea economiei mondiale secătuite, au făcut din U.S.A. arbitrul lumii sub raportul economiei. Dar acest «prosperity» în stil american a avut o bază șubredă: cereri imense, dar pasagere. După satisfacerea lor trebuia să ne așteptăm în mod fatal la un dezechilibru economic. Criza actuală, în care se sbate de moarte economia americană și cu ea și aceea a lumii întregi, întrece însă orice închipuire. Ceea ce este demn de amintit aici, e că tocmai în aceste vremuri de grea cumpănă, când așezământul economic respectiv este sdruncinat până în cele mai intime fibre ale sale, când o armată imensă de șomeri trebuiesc hrăniți de Stat ²³⁾, când finanțele publice se destramă, se găsesec totuși mijloace de a pune la cale o politică forestieră de o extraordinară anvergură.

Presupunând chiar că planul respectiv nu se va putea realiza nici pe departe așa cum a fost conceput, pentru noi rămâne deosebit de important recunoașterea într'un mod impresionant a rolului eminent pe care pădurea și economia forestieră îl are de jucat în rosturile obștii naționale.

ÎNCHEIERE

Din cele schițate mai sus se degajează suficient de clar inconsecvența, lipsa de logică în comportarea Statului Român față de păduri și de economia forestieră, în perioada postbelică. Fără să vrem, gândul ne zboară la povestea meșterului Manole, al cărui lucru de peste zi se dărâma noaptea!

Pe de o parte, se practică o politică forestieră

destul de favorabilă care cere sacrificii financiare atât din partea Statului, cât și din aceea a proprietarilor de păduri, în vederea avantajelor ce ar fi să rezulte pentru economia națională în prezent și viitor; pe de alta, se lovește de moarte economia forestieră prin politica economico-socială a reformei agrare. Sdruncinarea ideii de proprietate, nesiguranța creată de nefârșitele proiecte de noi exproprieri și defrișări de păduri pentru constituirea de alte pășuni comunale; menținerea posibilității de noi exproprieri, - un fel de «sabie a lui Damocles», - pentru constituirea de păduri comunale; disocierea exploatațiunilor agricole mari, urmată de pulverizarea unei părți din marea proprietate forestieră, sunt o parte din condițiunile extrem de nefavorabile pentru o normală dezvoltare a economiei forestiere, determinată de reforma agrară. Afară de acestea, o suprafață de peste 1.000.000 de ha de teren forestier, adică peste 15% din totalul domeniului nostru forestier, a fost sustrasă violent culturii forestiere și dată fără folos corespunderilor altor culturi pasagere. Nu s'a ținut seamă de nevoile crescânde de materiale lemnoase ale economiei noastre naționale, prin opoziție cu scăderea progresivă a puterilor de producție a pădurilor noastre. Nu au fost luate în considerare efectele dezastruoase asupra echilibrului de forță hidro-climaterice, rezultate din reducerea peste măsură a procentului de împădurire. Oamenii noștri politici nu pot vedea dealurile și munții cari se dărâmă în urma despăduririlor nesăbuite.

Consecințele funeste ale acestei politici sunt evidente pentru orice om de bun simț! Nu este absurd din cale afară să se defrișeze astăzi atâtea locuri, a căror menținere în stare de împădurire este evident necesară, pentru a se veni mai târziu cu lucrări de refacere, imens de costisitoare și de foarte multe ori cu rezultate practice îndoelnice ?

În vreme ce țara noastră se destramă sub raport forestier, țările «reprezentative», pe care obișnuim le luăm ca «model» în străduințele

²¹⁾ Ziarul...

²²⁾ Citat după Ionescu Gh. (8), pag. 378.

²³⁾ În 1932, numărul celor fără de lucru atinsese 14 milioane cu tendința de creștere.

noastre spre mai bine, desfășură o activitate de reconstrucție forestieră impresionantă. Din descrierea sumară de mai sus, s'au putut vedea eforturile care se fac actualmente în țările occidentale pentru promovarea economiei forestiere și pentru refacerea puterilor secătuite ale pământului național cu ajutorul pădurii, Spațiul restrâns ne-a împiedicat de a lărgi încă mai mult bunele exemple ale acestora. Ar putea să surprindă faptul că n'am tratat în mod deosebit despre politica forestieră franceză din ultimele decenii. Este adevărat că Franța nu manifestă în acest domeniu schimbări prea mari față de trecut. Obiectivele sale în acest sens sunt bine definite. Respectul față de proprietatea privată împiedică de a se împieta prea mult asupra dreptului de liberă dispozițiune a proprietarului de păduri. Procentul de împădurire se menține în continuă creștere dela mijlocul secolului trecut. Ținuturile devastate de războiul din Nord-estul țării se reîmpăduresc la loc. Chiar în colonii se practică o operă de împădurire serioasă și se îngrijește de reglementarea economiei forestiere. Acțiunea de restaurare a munților, începută de multe decenii și devenită clasică, se urmează cu constanță. Nu ne putem abține de a nu menționa aici și eforturile extraordinare ce se fac de către Turcia lui Kemal Pașa pe terenul forestier. Greșelile nesăbuite ale unui trecut tembel, se plătesc și sub acest raport însutit. Într'un articol cu titlu foarte sugestiv «Anfforstungen überali», «Împăduriri pretutindeni» din revista Holzmarkt²⁴⁾, se vorbește despre marile lucrări de împădurire care sunt în curs de efectuare în Anglia, Italia, Spania, Statele-Unite americane, Canada, Rusia și Turcia. În general privit, se poate spune că economia forestieră universală a intrat într'o perioadă de înălțare, de ne mai pomenit sprijin din partea Statului. În fruntea acestei mișcări se găsesc Statele a căror conducere politică subordonează interesele individuale celor permanente ale națiunii. *Liberalismul democratic* așa cum se practică mai ales în Statele tinere, este un dușman al pădurii, a cărei fire numai o înaltă concepție de solidar-

itate a generațiilor succesive o poate înțelege!

Explicația acestei noi orientări pe terenul politic și forestier și mai ales a caracterului său aproape universal, stă întâiu de toate, în recunoașterea publică a eminentului rol pe care pădurea, prin simpla sa existență, îl are de îndeplinit în ameliorarea echilibrului hidroclimatic și în fixarea solului. Politica de autarhie a tuturor statelor, cât și conștiința epuizării rezervelor lemnoase din lume, conținute în păduri virgine, ridică justificate îngrijorări asupra posibilităților de acoperire economică a nevoilor de materiale lemnoase într'un destul de apropiat viitor.

În ceea ce ne privește, orice întârziere în părăsirea actualelor practici politice față de păduri, constituie pierderi incalculabile pentru economia națională și un atentat la interesele generațiilor viitoare. Printre primele măsuri absolut necesare unei cât de puțin normale dezvoltări a economiei noastre forestiere în condițiunile generale date, ne îngăduim a propune:

1. Abrogarea în mod deschis și fără echivoc a «Legii pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcție ale populației rurale din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina».
2. Suspendarea completă a exproprierilor de păduri în vederea constituirii de pășuni sau păduri comunale cu repunerea în vigoare a principiului interzicerii defrișărilor, conform prevederilor codului silvic actual.
3. Reformarea și armonizarea dispozițiilor de poliție forestieră conform spiritului timpului și încetarea sistemului amnestierii delictelor silvice.
4. Elaborarea unui plan de lungă durată pentru refacerea prin împădurire și alte lucrări anexe, a dealurilor și munților dărăpânați.
5. Elaborarea unui plan de aplicare practică a dispozițiilor «Legii pentru administrarea pădurilor din 1930», referitor la întinderea proprietății forestiere a Statului.
6. Adoptarea unei concepții cât mai conservative în gospodărirea pădurilor Statului, cu

²⁴⁾ Vol. 50 Nr. 222, 1933.

mărirea și mobilarea rezervei lemnoase, reglementarea exploatărilor, evidențierea rezultatelor financiare ale gospodăriei printr'un sistem simplu și logic de bilanțare.

LITERATURA FOLOSITĂ

1. Agostini A.: *La Milizia forestale nell'anno XI, Roma 1934.*
2. Demetrescu C. Ilie, Dr. Ing.: *Das problem der einheitlichen Forstgesetzgebung in Neu-Rumänie, Bukarest, 1933.*
3. Endres Af., Prof. Dr.: *Forstpolitik, II Aufl., Berlin 1922, art:*
 - a) *Grossbritannien, pag. 707;*
 - b) *Holzhandel und Holzproduktion Italiens, pag. 723 ;*
 - c) *Die Waldwirtschaft in Nordamerika, pag. 742 urm.*
4. Heske Fr., Prof. Dr. Ing.: *Art. «Die Weltwirtschaft des britischen Weltreiches», în revista: Zeitschrift für Weltforstwirtschaft, vol. I, pag. 169.*
5. *Idem, Art.: «Die Waldwirtschaft in den Vereinigten Staaten von Nordamerika», în revista Z. f. Weltforstwirtschaft, vol. I, pag. 165 și 298 urm.*
6. Heyer F.: *Art. «Die britische Forstpolitik», în revista Forstwissenschaftliches Centralblatt, 1931, pag. 1 urm.*
7. Hofmann A., Prof. Dr. Ing.: *Art. «Die Forstpolitik Italiens», în revista Z. f. Weltforstwirtschaft, vol. I, pag. 8.*
8. Ionescu I. Gh.: *Art. «Programul lui Roosevelt și economia forestieră americană», în Revista Pădurilor 1934, pag. 372 urm.*
9. Krutina: *Art. «Nationalsozialismus und Forstwirtschaft», în revista Schweizerische Zeitschrift f. Forstwesen 1933, pag. 381 urm.*
10. Mantei K., Dr.: *Art. «Ein Jahr nationalsozialistischer Forst = u. Holzwirtschaftspolitik in Deutschland», în rev. Z. f. Weltforstwirtschaft, vol. I, pag. 439.*
11. Mihalache I.: *Expunerea de motive a «Legii pentru administrarea pădurilor», București, 1920.*
12. Podhorsky I. Ing.: *Art. «Der forstliche und landwirtschaftliche Wiederaufbau Italiens», în revista Allg. Forst = u. Jagd = Zeitung, 1934, pag. 266.*
13. Rădulescu M. Ing.: *Art. «După un deceniu de muncă la regenerarea pădurilor Țării», în revista «Viața forestieră», 1934, pag. 148.*
14. Reinhold G., Prof. Dr.: *Art. «Der nationale Aufbauplan f. die amerikanische Forstwirtschaft», în revista Forstwirtschaftliches Centralblatt, 1933, pag. 728 urm.*
15. Sburlan D., Dr. frig.: *Holzproduktion, Holzindustrie und Holzhandel in Rumänien, Bukarest, 1933.*
16. Streubel K.: *Ref. «Forstmiliz und Forstwirtschaft in Italien», în rev. Z. f. Weltforstwirtschaft, vol. I. pag. 52.*
17. *Art. «Deutsche Aufforstungspläne», în rev. Schweizerische Z. f. Forstwesen, 1933, pag. 279.*
18. *Art. «Nouveau programme de politique forestière en Grande Bretagne», în rev. Bulletin de la société centrale forestière de Belgique, 1933, pag. 412.*
19. *Rapoartele Casei Pădurilor pentru 1915 și 1928.*
20. *Diverse articole din rev. «Der Deutsche Forstwirt». 1934.*
21. *Weber W. H. Prof. Dr.: Forstwirtschaftspolitik. Neudamm, 1926.*